

Független hírórság

Ára: 3 erv fillér, 4 pyar sepia vagy 5 aszisz rézpeták

Tartalom:

Főszekerstői beköszöntő.....	1.oldal
Városunk hírei.....	1.oldal
Hírek a nagyvilágból.....	2.oldal
Torozon Tavernája.....	3.oldal
AranyKörÚt - Csillagok.....	4.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Emlékkristály.....	5.oldal
Tudományok mesterei - A Csapdákról.....	7.oldal
Vándorúton - Synnadil Menedéke.....	8.oldal
Tréfaböngésző.....	9.oldal
Gerard Cancat - Farkasbecsület.....	10.oldal
AranyKörÚt - Borkultúra.....	13.oldal
Játéklarlang - A Szanszerié.....	15.oldal
Arcképcsarnok - Vidanor Raitas.....	16.oldal
Kincsvadász Legendák.....	17.oldal
Ahol a Halál arat... - Darton Hatalma.....	18.oldal
Síkkapu - Csillagvető kritika.....	19.oldal
Impresszum, Pályázat.....	20.oldal

Főszekerstői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

Újabb szám készült el úrságunkból, s ebben nem csupán észak és dél számos zugából szállítunk híreket, de még a csillagokat is lehozzuk az égről (legalábbis tanulmányozás céljából). Munkatársaink száma ismét gyarapodott, s ez még színvonalasabbá tette úrságunkat. Reméljük, hogy a kedves Olvasók is így gondolják, valamint hogy elnyerte tetszésüket lapunk arculatának megváltoztatása.

Jó olvasást kívánva maradok tisztelettel:
Adras Tamon

Városunk hírei:

Álmában sem gondolta volna az a két ember, akik Csontok havának 3. napján sikeresen megfékeztek a kereskedőnegyedben kitört tűzvészt, hogy ezért kitüntetést kapnak majd. Erion hercege azonban személyesen mondott köszönetet a két elszánt férfinak, akik egyébként állítólag nem is városunk polgárai. Pengék havának 18. napján a tűz megfékezésében nyújtott kiemelkedő bátorságukért és segítségükért nyilvánosan is tiszteletbeli Tűzőrré avatják őket, a címmel járó kiváltságokat élethosszig élvezhetik majd

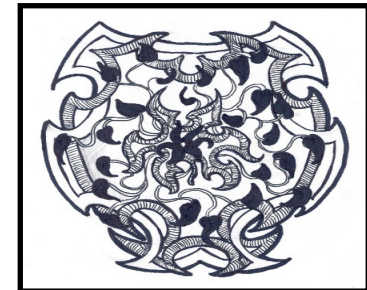
Elhunyt Aranykanál Wardal! Városunk egyik legkiválóbb szakácművésze, az erv származású Wardal cwa Drammor, a legpompásabb bálok étkeinek felelőse nyugtalanító körülmények között vesztette életét. A Pengék havának 3. napján találtak rá egy hatalmas kondér félig főtt levesben. Egyesek tudni vélik, hogy alig egy héttel azelőtt megátkozta egy bálon az egyik idősebb hölgy, mert sósnak találta a kezdő fogásként feltálat pikáns cápalevest. Mások biztosak benne, hogy a két ügynek semmi köze egymáshoz, és hogy Wardal irigyei között kell keresni a merénylőt. Gyászoljuk együtt tehát a dióba-gesztenyébe pácolt fácánpecsenye és a lestyános-csomboros savanyú vadragu feltalálóját!

Rendhagyó látványossággal örvendeztetik meg Erion polgárait a város hajóscéhei a Csontok havának nyolcadik napjától! A hajófelvonulás és a több kategóriában meghirdetett hajószépségverseny mellett olyan nagyszerű eseményeknek is tanúi lehetünk, mint például a Tengermoraj zenetársulat előadása vagy maga Escanor om Viniel herceg egyik zászlóshajójának az ideiglenes kikötése és megnyitása a nagyjérdemű előtt. Lesznek még különleges kagylók, halak, sőt az elstutogott hírek szerint még frissen befogott szörnyek is! A parton a megfáradt utazót a tenger gyümölcseiből készült különleges étkek várják - két egész héten keresztül.

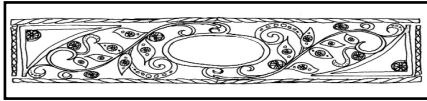
Cliona után újabb neves személyek lépnek fel a Kara Jannában: a méltán híres Kiméra társulat! Caedonból egyenesen ide érkeznek a Pengék havának 20. napján, ahol várhatóan más fellépésekkel is szórakoztatják majd a közönséget, de minden bizonnyal városunk legnagyobb színháza ad helyet majd a leginkább nagyszabású előadásnak. Tudomásunk szerint azonban aki nem akar lemaradni, annak igencsak igyekeznie kell jegyet váltani az előadásra, mert a Kimérák csupán két hétig maradnak városunkban, és folytatják is útjukat Yankarba.

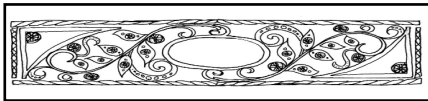
Mi történt Erionon kívül?

Észak:

Gyilkosság Caedonban? A Quironeia déli részén található városállam egyik befolyásos vezetőjét a Pengék havának 1. napján vadászbaleset érte - állítólag egy felbőszült medve tépte szét. Rossz nyelvek azonban rebesgetik, hogy azért temették el oly sietve, mert bizonyos testrészeit sehol sem találták meg. Kétségtelen tény azonban, hogy a gyászszertartás zárt koporsó mellett folyt, még a családtagok is csak így búcsúztathatták. A medve nem lett meg, bár a hercegi vadászok azóta is nagy erővel kutatják.

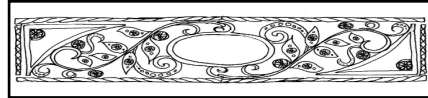
Hercegi gyermekáldás! Haonwell hercegnének kislánya született Dreina tercének harmadik napján. A gyermek az *Anrin Zién Dion Larien* nevet kapta ősei után. A hercegi családban ő a negyedik gyermek, azonban az első leány. Ő is, és édesanyja, a méltóságos hercegné is jó egészségnek örvend. Haonwell népe egy hetes ünneppel üdvözli az új jövevényt.

Kalóztámadás vagy baleset? Sajnos megkésve érkezett hozzánk a hír, hogy a Pengék havának 15. napján egy egész abasziszi kereskedelmi flotta tűnt el nyomtalanul az Ompur környéki vizeken. Hogy mit szállítottak, azt nem sikerült kiderítenünk. Az ifini kikötő összes kocsmája ettől az eseménytől hangos. Több megkérdezett matróz a hirtelen jött vihart okolja, melynek szele még az aszisz fővárosban is érezhető volt. Mások holmi tengeri szörnyről beszélnek suttogva. Egy kapitány azonban más véleményen volt:

- Alcarai kalózok voltak azok, nem a vihar - vallotta. Sajnos azonban mást nem lehetett belőle kiszedni, mert ájultan fordult a székéről, és semmi módon nem sikerült magához téríteni.

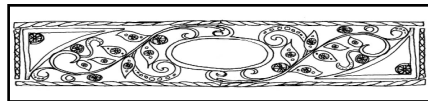
Amint többet megtudunk az eseményről, azonnal informáljuk kedves Olvasóinkat.

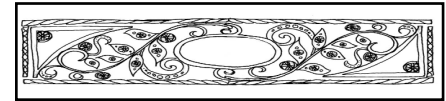
Gianag befogadja a szökevényt! Kissé megromlott a helyzet Tarin és Gianag között, amikor egy titkos törpe fóliáns lemásolásával vádolt, s később megszökött törpét nem akart kiadni a főváros, Sinog Kul vezetősége. Meglehet, nem is sikerült elfogniuk a bűnöst, mindenestre a jelenlegi feszültség miatt az Északi Szövetség többi országában is aggódnak a lakosok. Igen nagy összeggel jutalmazták azt, aki elfogja és élve visszajuttatja Tarinba a szökött törpét.

Dél:

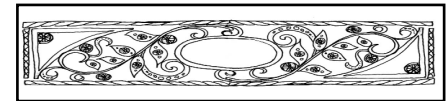
Történelmi esemény lehet, ha sikerül megvalósítania Equassélnak a kezdeményezését: a tengerparti város ugyanis hosszú ideje szenved a Kie-Lyron-folyó szennyeződései miatt - ezek ugyanis nemcsak ivóvízként való felhasználását nehezítik meg, de a hajózhatóságot is problémásabbá teszik. A város vezetése a folyó mentén elhelyezkedő összes város vagy városállam között szeretne létrehozni egy megállapodást, amelynek tartalma ismeretlen, de szabályozná a hajózást és a Kie-Lyron tisztaságát. Úgy értesültünk, hogy Muron már aláírta Equassélnak a paktumát.

Száz aranyrúpia egyetlen ruháért! Azel *Ali Musztafa De Dzsiderun El Hamed* valószínűleg a világ legdrágább öltözékét fogja adományozni kedvesének. A jegyajándéknak szánt ruhaköltemény a legfinomabb anyagokból készül majd, melyet igazgyöngyökkel és drágakövekkel fognak díszíteni. A selymet Tiadlanból, a csipkét Haonwellből vették. El Hamed szultánjának fia egyúttal a ruhához méltó ékszeret is készíttetett, remélve, hogy így elnyeri kedvese, a szépséges *Rahen Héri Faquara De Jassadi El Sobira* kezét.

Újabb kalóztörténet ért véget! A vérvörösre festett hajóiról hírhedt *Gurazora* kalózbándát sikeresen felszámolta a Hat Város egyesített flottája. A górviki kalózok már majdnem egy esztendeje fenyegették a Gályák tengerének vizeit, ám végül *Dabyran Salna* (avagy közkezdveltebb nevén *Tengerfutó Salna*), akiről biztosan állíthatjuk, hogy korunk egyik legképzettebb kapitánya, egy öt hajóból álló flottilla élén győzelmet aratott a *Gurazora* fölött Edorl partjai közelében. A foglyul ejtett kalózokat Pyarronba szállították, és ott rövid tárgyalás után kötél általi halálra ítélték. A végrehajtásra Hamvak havának 4. napján kerül sor.

Kronus Magra felépült. A nagytiszteletű shadoni államférfi betegsége nyomán szárnyra kapott rosszindulatú pletykák mind hamisnak bizonyultak: a mester ismét tevékeny, sőt, a legújabb hírek szerint Yllinorba készül, hogy Chei királlyal vitasson meg egy-két jövőt érintő kérdést. Az utazást az előzetes bejelentés alapján a Csontok havának 20. napján kezdi meg a tiszteletreméltó Magra úr.

I

Az elf nő és délvidéki kísérője egy borús délelőttön érkezett a Tavernába. Csak azért emlékeztem, mert egy pillanatra összenéztünk a fickóval - délvidékről származó testőrféle lehetett, szigorú tekintete mintha ellenfelet látott volna minden sarokban. Az elfnél kicsit alacsonyabb volt, vékony testalkatú, de mozgása akár a macskáé. Fegyvertelennek látszott, de mint tudjuk, ez nem jelent semmit az ő fajtájánál. Este a nő egyedül kezdett hozzá vacsorájához, amikor asztalához lépett egy idegen. Önmagában ez nem volna szokatlan, az elf ugyanis még fajtársai között is gyönyörű volt - alkata légies, mosolya éteri. Én mégis az idegenre figyeltem fel inkább, ő ugyanis szintén nem volt hétköznapi. Valójában ijesztőnek találtam. Bőre

falfehér, mozgása pedig... nem is találok rá szavakat. Olyan fenyegetés áradt belőle, hogy libabőrös lettem. Mint egy ragadozó, amely a prédáját keresi. Fekete haja, sötét szeme, és markáns arca volt. Fekete nadrágot és bordó inget viselt.

- Mit kerestek itt? - kérdezte a férfi, és leült a nővel szemben az asztalhoz.

- Üdvözöllek - felelte egykedvűen amaz.

- Semmi keresnivalótok erre! - közölte az idegen hűvösen.

- Csak megpihenünk egy éjszakát, semmi több.

- Ne bosszants, néember! - figyelmeztette metsző hangon a férfi, és kinyúlt az elf torka felé. Amaz azonban,

mintha csak a vállát rándította volna meg, félrehajolt. Az idegen, ha meg is lepődött, nem mutatta.

- Kaméleonnak pedig üzenjük, hogy ha így folytatja, egyesével küldjük vissza neki az emberei ujjait! - folytatta, ám hangjából valahogy kiveszett a fenyegetés. Vagy csak én éreztem így? Az elf nőnek mindenestre szeme sem rebbent.

Ekkor vettem észre, hogy megérkezett az elf társa. Gyorsan átvágott a tömegben, végig szemmel tartva a lassan felálló idegent. Egy pillanatra farkasszemet nézett egymással a két férfi, aztán a testőr - félrekapta a tekintetét, vagy csak megunt az elme játékát? - az elfhez fordult.

- Mennünk kell.

- Régi barátok? - kérdezte a nő, ajka szélén egy mosoly árnyéka bújkált. A férfi bölintott. Az elf felkelt az asztaltól, majd odafordult kéretlen asztaltársához.

- Kaméleon azt üzeni az uradnak, hogy legközelebb napfelkeltekor kíván találkozni velem - közölte, majd búcsúzás nélkül követte társát.

II

Érionban már a különleges is megszokott. Ott van például az a lovag nő, aki két társával alig egy hete fordult meg Torozon Tavernájában. Emlékszem, meglepődtem rajta, mert az ember azt hinné, hogy aki fél életében páncélt visel, az nem lehet ugyanakkor kecses és szép arcú. Őt viszont ez tette különlegessé. Egyik társa egy magas, szikár férfi volt, aki fekete ruhákat hordott és vörös köpönyeget, a másik pedig egy himlőhelyes arcú, középkorú fickó felejthető arccal.

Ha valaki elég sok időt töltött itt Torozonnál, gyorsan megtanulja, hogy ki akar itt a Kalandozók Városában szerencsét próbálni, ki az, aki csak a nevezetességeket szeretné megsejteni és ki az, aki csak átutazóban van itt. Erről a társaságról azonnal látszott, hogy csak átutazóban vannak, úgyhogy nem szenteltem nekik sok figyelmet.

Azt persze észrevettem, hogy egy negyedik csatlakozott hozzájuk késő este, de amire igazából felfigyeltem, az ez a mondat volt:

Nem vagyunk gyilkosok - közölte a lány bosszúsan, és nyurga társával áttelepedtek egy másik asztalhoz. A himlőhelyes azonban maradt, és még a korábnál is halkabban kezdett beszélgetni az idegennel. Nem sokkal később mindketten távoztak. A lovagnő aggódva nézett barátja után, majd sóhajtott egyet.

- Tud vigyázni magára, ne aggódj - nyugtatta társa.

- Tudom - vont vállat a lány, de látszott rajta, hogy nem nyugodott meg. Halkan beszélgettek tovább, késő éjszakáig. A himlőhelyest várták.

A fogadó lakói már rég álomra hajtották a fejüket, és csak néhányan üldögéltek kupáink mellett, mikor megérkezett egy vérfojtos zsákkal a kezében. Nem volt szép látvány. Bármi is volt az, rendesen helyben hagyta: alig botorkált be az ajtón. A lovag elkapta, amikor amaz elesett volna, és semmi erőfeszítésébe nem került a vállára kapni.

Torozon egyik embere azonnal előkerült valahonnan. Apró emberke volt, kopaszodó fejjel, két oldalt pofaszakállal.

- Hívjak hozzá felcsert? - kérdezte segítőkészen, majd jobban megnézte a himlőhelyest. - Vagy inkább papot?

- Nem kell - felelt a nyurga fickó. - Megoldjuk magunk.

A kopaszodó intéző vállat vont, és odébbállt. Távoztában még morgott valami olyasmit a bajsza alatt, hogy "remélem, nem vérezik össze a berendezést".

- Felviszem - közölte az intéző távoztával a lovagnő, társa pedig bölintott, és lefejtette a himlőhelyes kezét a zsákról.

- Mi van benne? - kérdezte a lány.

A férfi kinyitotta a zsákot, és elfintorodott.

- Nem akarod tudni - válaszolta. - De mégis szükségünk lesz egy papra, azt hiszem.

Nerina Dinn

Fzúttal magam helyett Malakor testvért, igen kedves barátomat kértem fel arra, hogy szóljon helyettem. A csillagokhoz ugyanis kevesen értenek jobban mint ő.

Mervan atya

„Gyermekkoromban azt gondoltam, hogy a csillagok lángjait egy öreg pásztor gyűjtja meg alkonyatkor. Végigsétál a Sheral bércein, miután behajtott a juhait az akolba, és lámpását odaemeli egy-egy csillaghoz. Ez aztán kifényesedik, s megkezdődik a vándorútját az éjszakai égen. Persze ahogy nőttem, elmagyarázták, hogy a Sheral hófödte csúcsain nincs se pásztor, se juh, csak kietlen fehér birodalom. A csillagok születése és léte azonban továbbra is rejtély maradt számomra, bár életem egy részét megfigyelésükre áldoztam. Hosszú éjszakákat töltöttem az éggömb megrajzolásával, az égi vándorok mozgásának megfigyelésével és térképezésével. Kezdetben a Sheral egyik lankásabb domboldalán vettem bérbe egy aprócska vadászlakot, ám az évek múltával mind feljebb és feljebb költöztem felszereléssel együtt, hogy közelebb legyek a csillagokhoz.

Most a téli égboltról készült jegyzeteim legérdekesebbjét szeretném a nyilvánosság elé tárni. Munkásságomnak ez csak egyfajta szűrlete, melyet a kevésbé hozzáértő, ám annál lelkesebb és tudományt kedvelő közönségnek szánok. A száraz adatok helyett nagyobb hangsúlyt igyekszem fektetni a csillagképek eredetére, és a hozzájuk kapcsolódó legendák bemutatására - valamint Ynevre gyakorolt hatásukra.

A téli éggömb egyik legfontosabb jelensége a tizenhárom csillagból álló *Folyó* csillagkép. Mikor ez - úgy a Halál havának derekán - feltűnik a téli égbolt déli féltékén, és a széleit határoló nyolc csillag a legfényesebben ragyog, mindenhol békésebbé lesznek az emberek. Minden élőlény nyugodtabbá, tetteik kiszámíthatóbbá válnak. A téli álmat alvó állatok ilyenkor alszanak a legmélyebben, és szinte minden országban a megnyugvás és béke ünnepe érkezik el.

A *Folyó*tól keletre - vagyis a téli égbolt keleti féltékén - figyelhetünk meg egy aprócska csillaggyűttest, a *Hajót*. Az összes közül talán ez a legjelentmondásosabb. Mintha az istenek csak azért teremtették volna, hogy minden teóriát romba döntsen, melyet a csillagok keletkezéséről és vándorlásáról felépítettek a csillagok megfigyelői. A *Hajó* ugyanis olybá tűnik szabad szemmel, mintha napról napra odébb vándorolna a *Folyó* csillagképen. Ami nekünk átok, az a csillagokat ismerőknek áldás: segítségével, ha tiszta az idő, egészen pontosan meg tudják állapítani, az év mely napja van. Az amundok vallásában ezt a csillagképet *Tevének* nevezik, és úgy tartják, Amhe-Ramun ezen indul útjára begyűjteni a halottak lelkeit.

Tovább haladva kelet felé pillanthatjuk meg a *Kört*. Nevezik még *Szemnek*, *Vizsgálódónak* is. Négy, közel azonos fényességű csillagból áll, és néhányan úgy tartják, hogy a közepén egy ötödik, fekete csillag helyezkedik el, de ez természetesen babona. Furcsasága a csillagképnek, hogy az elmúlt néhány évszázadban a *Kör* egyre szűkül, mintha be akarna csukódni - ezért egyre többen tartják Noir szemének. Késői csillagkép: amikor feltűnik a téli égen, a legenda szerint fénye megcsókolja a földet, és ott bújik ki az első hóvirág. Az viszont tény, hogy a tél végét jelzi. Aki fogékony az égi jelekre, abban feltámad az élni akarás igénye, új erőt önt belé a *Kör*.

A *Körtől* északra helyezkedik el a *Kard* csillagkép: télen az északi égbolton, nyáron pedig a délkeleti részen található. Bár téli csillagkép, hatását mégis nyáron lehet a legjobban érzékelni: viszályt szít és rendet bont. Ha megfelelőek az együttállások, ragyogása alatt fordulnak a háborúk a legkíméletlenebb mézárásokba, ősi hadistenek és rég elfeledett hősök kelnek újra életre, hogy terjesszék a káoszt és a pusztulást. A Dúlást is ennek a csillagképnek, és veszedelmes együttállásának tulajdonítják.

A *Kard* hegye a *Fáklya* csillagképére mutat, amely csupán két csillagból áll. A két csillag közül az egyik szabad szemmel alig látható, ám a másik

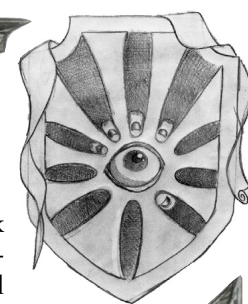
csodálatos vörös fényvel izzik: a téli égbolt egyik legfényesebb csillaga. Az úgynevezett elemi csillagképek egyike; minél fényesebb, annál közelebb áll Ynev a tűz síkjához. Sokan úgy tartják, hogy közvetlenül befolyásolja a vulkanikus tevékenységeket, földmozgásokat. A legnagyobb tűzvészek miatt ezt a csillagképet okolják; különösen veszélyes, mikor a Nap csillagképével áll együtt, de ez szerencsére egyedül a Taba-el-Ibarában látható.

A téli égbolton még rengeteg csillagjegyet lehet felfedezni. Sok apró csillagból álló halmaz figyelhető meg például az északi éggömbön, amelyek számomra ugyan roppant érdekesek, de nem gyakorolnak ránk befolyást. Így inkább még egy-két érdekesebb jelenségről számolnék be.

Négyévente, mindössze néhány napra tűnik fel a Varjú üstökös, mindig tél közepén. Üstöke a mag közelében zöldes, onnan tovább pedig halványkék árnyalatú. Megjelenését Ynev-szerte ünnepek követik; számtalan népszokás és játék kapcsolódik eljövételéhez. Vallási tartalmat is hordoz: nevezik többek között Darton varjának, de állítólag Toron földjén a rejtőzködő istennő, Morgena hollóját látják benne.

A *Varjún* kívül is rengeteg, istenekhez kapcsolódó csillagképet találhatunk, bár többnyire inkább a nyári égbolton. Ám Orwella szívét télen láthatjuk csupán. A babona szerint, amikor a vörös hold e jegyen áll, sokkal több a harag és viszály, és rengetegen betegszenek meg. A tavasz közeledtével a téli csillagképek - néhány kivételtől eltekintve - elfordulnak Ynev világától, és a nyári csillagképek veszik át helyüket. Az istenek csillagainak nagyobb része is ekkor jelenik meg az éggömbön - jórészüik nyáron, kevesük csak ősszel vagy tavasszal. A nyári égbolt csillagképeinek nagy része hatása van Ynevre, de erről legközelebb szólok majd.”

Malakor testvér

EGY EMLÉKKRISTÁLY TÖRTÉNETE

Tengeren innen, Falakon túl

— Érdekességek a Nagyvilágból

Az alábbiakban egy, az Erioni Levéltár zárolt szekciójából származó emlékkristály tartalmát osztjuk meg a kedves Olvasókkal, mely ötszáz éves zárlati idejének lejárta után került birtokunkba. A kristályban megőrzött beszélgetés egy gazdag gladiátorviadal-rajongó és korának ünnepeit viadora, Harran di Ceol között zajlott, miután di Ceol elérte ötvenedik Arénabeli győzelmét. (Ez a maga korában egyedi teljesítménynek számított; azóta egy Fehér Farkas néven ismeretes, északi származású gladiátor ötvenhárom győzelemmel vezet, bár már ő sem él vagy húsz esztendeje. Most közöljük a kristály teljes tartalmát, amit annak idején di Ceol kérésére zároltak.

Harran di Ceol (némileg zavartan fészkelődik): Ez a kő megőrzi majd, amit mondok?

Nemar cwa Shaun: Igen.

HC: És engem is? Úgy értem, hogy az arcom?

NS: Természetesen. Kezdhetjük?

HC: Igen, uram.

NS: Először is szeretnék gratulálni a valóban pazar küzdelemben elért győzelemhez!

HC (mosolyog): Köszönöm, uram...

NS: Ez volt az ötvenedik győzelmed, ami egyedülálló a maga nemében: a Rivini Arénában még soha senki nem volt képes ennyiszor győzedelmeskedni élet-halál küzdelemben. Milyen érzés ez neked?

HC: Nos, fantasztikus! Ellenfelem ráadásul méltó volt a nagyszerű alkalomhoz, és remekül küzdött. Úgy érzem, az elmúlt hetek kemény munkája beért, és én is minden eddigi harcom közül most voltam a legjobb.

NS: Ez kétségtelen! A nagyszerű esemény kapcsán bekerültél, hogy úgy mondjam, a történelembe. De amikor évek, évtizedek, vagy akár évszázadok múltán a rajongók visszapergetik a múlt eredményeit őrző pergameneket, akkor keveset fognak megérezni abból, hogy milyen is az az élet, amely ilyen teljesítmény elérését lehetővé teszi. Arra

kérnélek, hogy meséj arról, hogy mi van az eredmény mögött, hogy élsz, amikor nem a porondon vagy!

HC (bátradól): Nos, rengeteget dolgozom. Csak kemény gyakorlás segíthet, hogy mindig jó formában légy, és ebben a hivatásban... mert ez nem szakma... szóval ebben a hivatásban az ember nem engedheti meg magának, hogy ne a legjobbat nyújtsd minden egyes alkalommal.

Az életemet az aréna szabályozza. Olyan ritmust kellett felvennem, amely igazodik a küzdelmek üteméhez. A küzdelmek java ugyanis délután zajlik. Legalábbis a legjobbak akkor kerülnek porondra... A legtöbb ember figyelme ilyentájt ellustul, sziesztáznak. De mi nem élhetünk olyan ütemben, hogy ebben az időszakban ne legyünk tökéletesen éberek - és testileg is felkészültnek kell lennünk.

A másik a stílus: egyrészt folyton kell csiszolgatnod, másrészt pedig mindig kell újítani. Mert akárcsak én, az ellenfeleim is figyelnek. Ha túl kiszámítható lennék, könnyen végeznének velem. Emellett nagy hangsúlyt kell fektetni a látványosságra. Úgy kell harcolni, hogy a közönség élvezze, hiszen végül is ez a lényeg. Őket kell kiszolgálni. Aki csak hatékony, az nem sok örömet okoz a népnek, legyen bár számos győzelme.

NS: Miért lettél gladiátor? Hiszen te szabad emberként vállaltad ezt a hivatást...

HC: Vonzott a küzdelem. És később nagy hatással volt rám a közönség szeretete is. Fantasztikus érzés úgy állni a porondon, hogy érzem a tömegtől áradó szeretetet és rajongást.

NS: Gondolom a nőnemű rajongók kegyei sem kerültek el...

HC (nevet): Nos, nem... Erről akarsz most beszélni, uram?

NS: Zavarna?

HC (fejét rázza): Dehogy! Amíg nevetek nem kérsz... Nos, mit mondjak? Több, és jobb nő fordult meg az ágyamban, mint ahány akár egy előkelő

dzsad háremben...

NS: Neveket persze nem kérek, de igaz, hogy Erion egyes előkelő hölgyeihez is fűzött intim kapcsolat?

HC: Igaz. (Mosolyog.)

NS: Ennyi?

HC: Ennyi.

NS: Akkor váltsunk témát! Mi a véleményed azokról a pletykákról, amelyek szerint a Rivini Arénát a fogadóirodák klánjai tartják kezükben, és befolyásolják az eredményeket?

HC: Nem foglalkozom ezekkel a kérdésekkel. Harcos vagyok. De nem hiszem, hogy ilyesmi megtörténhetne. Először is, több klán is jogosult a fogadások intézésére, másrészt pedig a tiszta küzdelem szerintem több nézőt vonz, és nagyobb haszonnal jár a klánok számára is. De mondom: nem szoktam a dolog ezen részével foglalkozni.

NS: Mi a véleményed a mágia használatáról a porondon?

HC: Ellenzem. Ez egy fegyveres hagyomány. A varázstudók ne avatkozzanak bele.

NS: Te sem használasz mágikus fegyvereket vagy amuletteket?

HC: Én nem értek a mágiához, uram, és nincs bizodalمام olyasmiben, amit nem értek. Tehát a válasszom nem.

NS: Most, hogy búcsúzol az arénától, mi az, ami a legjobban fog hiányozni?

HC: A közönség. Ez egyértelmű. A harc és a testmozgás nem marad abba: kiképző leszek. De az erő, amely eltölti a harcost a győzelem pillanatában, amikor mindenki teli torokból éljenzi őt... Az már soha nem tér vissza. Az hiányozni fog.

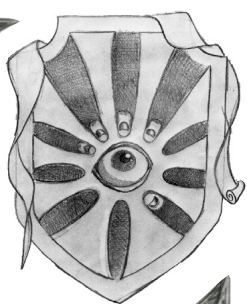
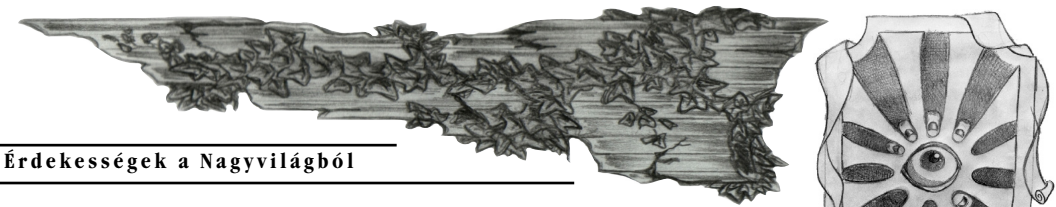
NS: Azt hiszem, jobb végszót keresve sem találhatunk volna. Köszönöm a beszélgetést.

HC (mosolyogva): Én köszönöm.

NS (elbúzza a kezét a kristály előtt): Nos, ennyi volt...

HC (lecsúszik a székből, és arcát a kezébe temeti): Hát ennyi...

NS (csodálkozva): Mi a gond?

EGY EMLÉKKRISTÁLY TÖRTÉNETE

Tengeren innen, Falakon túl

— Érdekességek a Nagyvilágból

HC: Semmi. Végre vége.

NS (zavartan): Nem értem...

HC (fásultan): Mit nem értesz, uram? Ötven győzelem. Ennyire szerződtem annak idején, hogy anyám és nővérem feje fölül nem bontsák le a tetőt. Azt képzelted, épelméjű ember önként ezt a foglalkozást választaná? Nem hittem volna, hogy megérem. De nem volt más választásom, hát leszereződtem. Ötven embert öltem meg. Ötvenet! Öltél már te embert, uram?

NS (suttogva): Nem...

HC (dühödten felegyenesedve): Hát én öltem! Ötvenet. Ennyi volt anyám háza. Ötven ember élete, és tizenöt év az én életemből... És az ötvenből huszonhárom nem harc közben halt meg, hanem vértől megrészegült idioták parancsára!

NS: Hogy... tessék?

HC: Már megbocsáss uram, de biztos vagyok benne, hogy értetted. A mélyen tisztelt közönségről beszélek. **(Kiköp.)** Az ő kedvükért, hogy este végre izgalomtól felajzottan ölelhessenek egy fehérszemélyt, meg kellett adnom a „kegyelemdöfést” azoknak a társaknak, akikkel néha éveket húztam le együtt. Fel tudod te fogni, mit jelent ez, uram? Egyik körlettársam, akivel elég jóban voltam, huszonöt győzelemig írt alá... Én öltem meg a huszonegyedik győzelme után... Mi mind úgy élünk, hogy nem célszerű barátságokat kötnünk.

Tudod, minek a nyoma ez? **(Ingyakát kigombolva mutat valamit a vállán.)**

NS: Nem...

HC: Itt volt a bélyeg. Az átkozott tetoválás, amivel magukhoz kötöttek. Hányszor fordult meg a fejemben, hogy elég volt! De tudtam, hogy nem szökhettek, mert ez alapján nyomban rám találnának...

NS: Miért nem égetted le?

HC: Te tényleg nem értesz a mágiához, uram. Ha leégetem, lerobbantja a fejem a felszabaduló energia. Meghalni pedig nem akartam. Így aztán éltem.

Hogy is mondtam az előbb: „Úgy élünk, hogy nem célszerű barátságokat kötnünk.” Hát nem. Nem tudod, milyen élet ez.

NS: (A megilletődöttségtől halkan) És a nők?

HC: A nők? Gondolod, hogy egy olyan estén, amikor remegő izmokkal, esetleg súlyos sebekkel tarkítva fekszel a priccseken, bármire is tudnál egy nőt használni azon kívül, hogy bekötözzön? Másnap pedig már nem te vagy a „győztes”... Ezek a nőkkel való kalandok csak legendák, amivel tömik a sok marha fejét, hátha lesz olyan idióta köztük, aki önként jelentkezik... És persze azért is, hogy a pletykák minél több „hölgly” nézőt csábítsanak ki az arénába. Tudtad te azt, hogy a küzdelem előtt megbeszéljük, hogy könnyű vagy nehéz győzelmet arasson a jobbik?

NS: Nem. Miért?

HC: Pofonegyszerű. Akinek hosszabb pihenésre van szüksége, az bevállal egy-két súlyosabb sebet. Aki hamarabb akar szabadulni, az pont ellenkezőleg gondolkodik. Mikor kezdünk, halkan egyeztetünk. Ha megállapodunk, akkor az magában foglalja, hogy a vesztes gyors halált fog végül halni.

NS: Megállapodtok?

HC (keserűen): Persze, hogy megállapodunk! És ez még mindig tisztességebb, mint amikor felettünk állapodnak meg rólunk...

NS (elképedve): De hát azt mondtad, hogy a klánok...

HC (ingerülten): Azt mondtam, azt mondtam! Hát persze! Mit mondtam volna szerinted a kristályodnak? Hogy: „Igen a viadalok eredményének harmada előre el van döntve.”? Hogy a klánok olykor mérgezik a fegyvereket, gyakran a felek tudta nélkül? Hogy a klánok ügynökei folyamatosan vizsgálják, hogy mire van igénye a közönségnek, ennek az ezerfejű, vérivő szörnynek, és annak megfelelően rendezik a viadalokat?

NS: Akkor minden, amit mondtál, hazugság volt?

HC: Mit mondhattam volna az örökkévalóságunk?

(A kristályra mutat) Mindenki kitalálta előre, mit fog mondani, ha valaki érdeklődik.

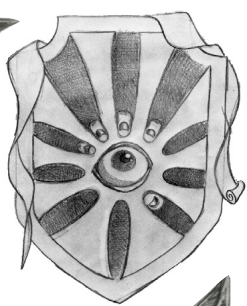
NS: És mindenki így gondolkodik, mint te?

HC: Nem. Dehogy. A többség meg sem éli, hogy ideje legyen gondolkodni. Amit csak mondtam, az csak az „önként” jelentkező normálisokra vonatkoznak. Vannak persze háborodottak, akik tényleg szeretik ezt csinálni, akik szívesen ölnek a közönség ötpercnyi tombolásáért, vagy akik önmagában az ölést szeretik. De ezek szerintem háborodottak. És persze ez csak az élet-halál viadalokra vonatkozik. **(kis szünet)**

HC: Uram... Miért világít ez a kristály?

NS: Kyel atya! Nem deaktiváltam... Mindent rögzített! Most mit csináljunk?

HC: Állítsd már le, az égiekre! **(itt a kristályban őrzött emlék megszakad)**

Nagy vagyon, értékes kincs vagy felbecsülhetetlen tudás birtokosai öröket állítanak csecsebecséjük köré. És mi történik, ha az örök megvesztegethetőek, vagy valaki legyőzi őket? Nos, erre való a rafináltabb módszer, csapdákkal biztosítani, hogy senki illetéktelen ne juthasson hozzá. Igazi szakértőt találtam a téma boncolgatásához, az alvilág köreiből csak Bolhaként emlegetett besurranót. A fickó nemcsak arról híres, hogy elképesztő gyorsan felfogja a veszélyes helyzeteket, és villámsebessé "megpattan", hanem arról is, hogy több mint száz halálosnak szánt csapdát sikerült túlélnie. Minden egyes ilyen megmenekülés után az alkárrja tetováltat egy szót a Dartonnak szóló híres imából, a Lélekfóhászból, s már alig maradt vissza pár sor. Hetekig tartott a megkeresése, de mikor megtaláltam, s megkínáltam egy kupa borral, igen készségesnek mutatkozott egy beszélgetésre.

- Rendben, akkor kezdjük az elején. Szoktad valamilyen módon osztályozni a csapdákat?

- Persze, erre rengeteg módszer van. De mivel kérted, hogy az elején kezdjem, ezért elmondok néhány alapvető fontosságú tény. Először is nem mindegy, hogy mi célból készül a csapda. Mert ha valami olyasmit véd (pl. kincstárat), amelyet a gazdája is gyakran látogat, akkor feltétlenül tartozik a csapdához hatástalanító szerkezet - vagy te el tudnád képzelni, ahogy a gazdag uraságok bukózsínórokon lépdelve, súlyérzékelőket átugorva jutnak el saját vagyonukig?

- Nem, dehogy.

- Mert nem is tesznek ilyet. Tehát ez az egyik típus, amelybe be van építve, hogy valamiképp hatástalanítható. A másik típust olyan helyekre tervezik, ahova nem akarnak visszamenni. Ennek tipikus példája a sírhegyek, amelyek a közszájon forgó történetek szerint tele vannak kincsekkel. Nos, én elmondhatom, hogy több tucatnyiba mentem be, és alig párban találtam igazán értékelhető tárgyakat...

- Tehát akkor ez a két csoport? Amelyiknek van hatástalanító mechanizmusa, és amelyiknek nincs?

- Jaj, igen, itt tartottunk. Rengetegféle lehet még csoportosítani a csapdákat, úgy mint mechanikus vagy mágikus, mérgekkel operáló vagy egyébbel, meg más ostoba elnevezések. Szerintem ez felesleges. A jó besurranó mindig csak azt kell megfontolnia, hogy járhat-e arra más is, akinek fontos, hogy bejusson, avagy nem. Mindig azt kell meggondolni, mi célból épült a csapda. Senki nem fizet vagyontokat feleslegesen, tehát például egy egyszerű, elhagyatott romtemplom feltárt kazamatáiban nem valószínű, hogy lesz csapda, hiszen amikor az épület még teljes pompájában állt, nem volt rá szükség, hiszen naponta jártak-keltek arra.

- Értem. És ha olyan helyen vagyunk, hogy jó eséllyel csapdába botlunk, mi a teendő?

- Nos, erre nincs mindig érvényes szabály, meg aztán attól is függ, mennyi időnk van. Minél több ideje van az embernek, annál biztosabb, hogy felfedezi a csapdát. Érdemes először a padlón körülnézni bármi szokatlanért, aztán a falakon, s végül sosem szabad kifejtetni a mennyezetet. Sok társam végezte így, hogy felfelé elfelejtett nézni...

- Megkérhetlek, hogy leírd nekem a szerinted leghalálósabb csapdát?

- Ejnye, hát ezen el kell gondolkodnom, hiszen az nyilván nem lehet elég halálos, amelyiket én túléltem... Egyébként sokan esküsznek rá, hogy a mágiával létrehozott csapdák a legrosszabbak; mások azt mondják, egy megfelelően elkészített mechanikus csapda elől nincs menekvés. Nekem az a véleményem, hogy a legrosszabb, mikor két vagy több csapdát tesznek egy helyre, mert olyankor a hiszékeny besurranó úgy gondolja, egy csapda hatástalanításával túljutott a gondon - és belebotlik a másikba.

- Tudnál példát mondani?

- Lássuk csak... Itt van például az egyik legendás Szürkecsuklyás (remélem, nem lepődtél meg, hogy Eriónban is jelentős befolyással bírnak), no, hogy is hívták? Köpönyegnek, azt hiszem. Na, ez a fickó minden kincstárba be tudott osonni, és egymást érték a megbízásai. A vesztt az okozta, amikor elvállalta, hogy a dzsard negyed egyik urától hoz el valami szobrocskát. No, ottan az utolsó zárt ajtónál állítólag három csapdát hatástalanított: egy kosaras kilincset, egy mérges nyilat, meg egy súlyérzékelőt közvetlenül az ajtó mögött. S mikor végül benyitott, a negyedik csapda okozta a vesztt: egy falból kicsapódó szablya, amely állítólag majdnem teljesen kettészelte a szerencsétlent...

- Ez valóban veszélyesen hangzik... feltéve, hogy csak egy embert kell feltartóztatni.

- Bizony. A csapdák jórésze nem hadsereg ellen készül, és most azt mondanám, hogy ha csak a csapdákon múlna, egy-két halálos áldozat árán mindenhova be lehetne menni... Epp erre valók az örök, akik ha odafelé nem, visszafelé biztosan sikerül megállítsák a legyengült társaságot. Bár ami igaz az igaz, hallottam már olyan csapdáról, amely egy hatfős különítménnyel elbánt...

- Elmesélnéd?

- Elég félelmetes, még most is kiráz a hideg. Egy ősi kripta holtainak nyugalma védte e csapda. A látszólag nyugodt és békés csarnokban, mikor nagyjából középre ért a betolakodó, hirtelen teljesen sötét lett, de olyan

sötét, hogy még az sem látott, akinek elf vér csörgedezett az ereiben. Az ajtók hangos döndüléssel csapódtak be, s ezek után síri csend lett. Aztán valaki felkiáltott, és kezdetét vette a vérontás... egyikük sem élte túl. Pedig csupán egyetlen, mumifikálódott holttest kelt szentségtelen életre, és sötét varázslattal az egyik sarokból sebet ejtett az egyik betolakodón. Utána ők már a hirtelen felfordulásban egymásra támadtak, s az egyetlen túlélővel könnyedén végzett a könyörtelen élőhalott...

- Engem is a hideg ráz ettől...

- Ugye, megmondtam! De ez igen ritka, a csapdák túlnyomó többsége egy személy ellen készül, és elvileg hatástalanítható. A legtöbbször persze a megbízó nem engedheti meg magának azt az áldozatot, hogy emberélet árán hatástalanítson (és bevallom, én sem kedvelem), így hát marad a tökélyre fejlesztett csapdafelfedezési érzék és a magányos megbízott.

- Mint amilyen te vagy...

- Pontosan.

- Igaz, hogy több mint száz csapdát túlélte már? Ez azt jelenti, hogy ezek egyikét sem sikerült hatástalanítani?

- Nos, khm... Igen. Tulajdonképpen azt. De így sokkal hitelesebben be tudok számolni a működésükről.

- Akkor beszámolnál nekünk a legrosszabb, legfélelmetesebb, leghalálósabb csapdáról, amellyel találkoztl?

- Persze. Itt van még mindig a nyoma, ni. Ketten mentünk egy társammal, *Abbittal*. Olyan keménykötésű fickó volt, hogy mindenki a csodájára járt, hogy tud ilyen jól lopózni. Nos, az mindegy is, hová próbáltunk bejutni, a lényeg, hogy egy folyosón találtuk magunkat. Gyanúsán üresnek tetszett, így körbekémléltünk csapdákért. Találtunk is egy súlyérzékelőt a padlón, és megkerestük, hol lehet hatástalanítani. No, a csel az volt, hogy ami elsőre nyilvánvalóan a hatástalanító karnak tűnt, az indította be a második csapdát. A plafonon apró kis lukak nyíltak (látod, akkor is fel kellett volna néznünk - bár lehet, hogy így sem vettük volna észre), és ezer meg ezer mérregbe preparált tű zúdult a fejünkre... Még szerencse, hogy én a zuhatag szélén álltam, és az első gyanús jelre iszkoltam is. Abbit nem volt ilyen szerencsés...

- Inkább ne mondd el, mi történt vele... Nos, köszönjük az élvezetes beszámolót!

Nerina Dinn

Legkedvesebb vándorunk, Dolin Reval Erent elhagyva eredetileg Obrissar felé vette volna az irányt, ám egy kedves barátja Raveenbe invitálta, így végül úgy döntött, kitérőt tesz Haonwell országa felé.

„Kedves Adras!

Elképesztő a kontraszt a két, szövetségbeli állam között. Erenbe a könnyűléptűek nem tehetik be a lábukat - annál többen találkoztam, mióta megérkeztem ide, Haonwell fővárosba. Valahogy az utcák sem olyan nyomasztóak. Alig látni magas épületeket, és rengeteg a park. Erenben minden olyan... katonás. Itt a lélek megenyhül, a lágy formáktól, karcsú oszlopoktól és kecses szökőkutaktól egészen barátságos lesz a légkör.

Azelőtt sosem jártam itt. A rengeteg látnivaló között szinte el is felejtettem, hogy nincs szállásom. Késő délután volt, mire Synn Erian környékére merészkedtem - feltétlenül látni szerettem volna az elfek negyedét. Szabályosan látni lehet, hol húzódik a határ, pedig fal nem jelzi, örök nem állnak előtte. Mintha valami varázslatos erdő kezdődne ott - pedig ez nem Elfendel, és nem is Sirenar.

Olyannyira belefeledkeztem az ámuldozásba, hogy rám esteledett. Még szerencse, hogy megpillantottam egy egészen különleges épületet, amelyről utóbb kiderült, hogy Synnadil Menedéke, Haonwell egyik legdrágább fogadója.

Az épület két világ határán áll. Mi, emberek az elnevezés alapján arra gondolnánk, hogy a menedék egyszerű, közhelyes fogadóelnevezés. Synnadil az első elfek egyike volt, aki kapcsolatba lépett az emberekkel (legalábbis ha jól tudom a legendát), és aki megérteni akarta őket. Az ő menedéke az utolsó hely volt mindig, mielőtt az emberek nyüzsgő, kavargó forgatagába lépett volna. Az épület állítólag nagyon idős, és elfemlékezett óta egyetlen család birtokában van. Mindig megfáradt utazók vendégházaként szolgált - bár korábban nem engedtek be bárkit az ajtókon.

Első ránézésre csupán egy hatalmas, öreg fa köré

épült tágas kunyhónak tűnik. Falán borostyán fut fel, teteje zsindeyes. Követ vagy cserepet sehol nem látni. A kétszárnyú ajtót és a hatalmas ablakok spalettáit nyáron csupán egy-egy függöny helyettesíti. Odabent nyoma sincs bárpultnak vagy a megszokott ivóbéli látványnak. Ahogy beléptem, az orromat kellemes virágillat csapta meg. A helyiségben barátságos zsvivaj hallatszott, de egyetlen hangot sem éreztem harsánynak, mintha mindenki halkan, mosolyogva beszélt volna. Nem voltak sokan a vendégek, de sok akadt köztük, aki legalább felerészben elf származásúnak tűnt. Mind a földön ültek, puha szőtteken, hátukat pedig a falnak döntötték, amelyet faliszőnyeg takart véges-végig. Fegyvert egyiküknél sem láttam hirtelen - a bejárat melletti fegyverállványra azonban több mint egy tucat új és kard került. Azt hittem, senki nem figyel rám, így ráérosen bábázkodtam a szokatlan környezetben.

Aztán egyszer csak egy tisztavérű elf nő indult az irányomba, kezében gyönyörűen megmunkált serleggel. Mint utóbb kiderült, ő Fyera, a fogadó jelenlegi tulajdonosa. Tökéletesen beszélt ervül, de gyanítom, a legtöbb emberi nyelven képes volna szót érteni.

- Üdvözlég Synnadil Menedékében. Kérlek, fogadd el a frissítőt barátságunk jeléül.

Azzal belekortyolt a serlegbe (én egy kicsit meglepődtem), majd nekem nyújtotta. Mint kiderült, ez egy hagyomány az elfeknél, hogy ha idegennel találkozunk. A frissítő valamiféle gyümölcs leve lehetett, nagyon ízletesnek találtam. Csak ez után mutatkoztunk be egymásnak, és attól fogva Fyera mindig a nevemen szólított. Személyesen mutatta meg a fogadó részeit.

Ahova először beléptem, az csak a haonwelli elfek kedvelt találkahelyének számító Madárdal Terme volt. Olyasmi jellegűnek képzelem az elmondás alapján, mint egy közösségi ház némely faluban. Ezenkívül lent helyezkedett el a konyha, egy tágas fürdőhelyiség, az istálló és az árnyékszék.

Most biztos azt kérdezed, kedves Adras, mit jelent,

hogy „lent”. Nos, hamar kiderült számomra, hogy a kunyhóban nem tudnának engem elszállásolni, és bátorkodtam rákérdezni, hol fogok aludni. Fyera elnőző mosollyal csak azt felelte:

- Ezt minden ember megkérdi.

Ezek után elhúzott egy függőnyt a Madárdal Termében, és egy végeláthatatlannak tetsző lépcső felé mutatott. Nem fogod elhinni, de az öreg fa belsejében ment az a lépcső, és mikor kiértem a tetején, egy széles, asztalokkal és székekkel ellátott, korláttal leválasztott második szint terült a szemem elé az örökmécsesek melegsárga fényében: a Szelek Terme. Itt már gyanakodni kezdtem, és felnézve meg is láttam az egyes alvóhelyiségeket. Azt hittem, nem fogok tudni feljutni odáig, vagy hogy szédülni fogok, de egyáltalán nem: nagyon biztonságos, és ha valakinek nincs kedve lépcsőn menni, azt felhúzzák egy kosárban.

Minden nap egyféle ételt adnak a Synnadil Menedékében, viszont italból az egészen egyszerűtől az igen különlegesig mindenféle megtalálható. Én magam feltétlenül szükségét éreztem annak, hogy kipróbáljam a Leirrothel-t, a haonwelli elfek híres borát. Szavakat még mindig nem találok rá (no meg az árára sem, pedig csupán egy butéliával fogyasztottam...).

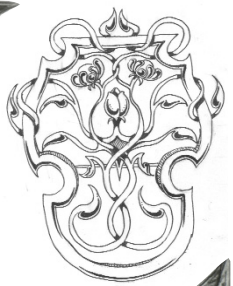
Az alvóhelyiségem levegős és csupa függöny kis kabin, egy gazdagon kipárnázott függőággal és egy fölém akasztott mécsessel. Ennek fényében írom e levelet, és e pillanatban igen boldognak érzem magam.

Összességében véve csak azoknak ajánlom a Synnadil Menedékét, akik képesek megfizetni, nem szeretik a kocsmái verekedéseket, nyitottak mások kultúrájára, érzékenyek a szépre, valamint kedvelik a természetet és a könnyűléptűeket. De nekik nem szabad kihagyniuk.

Barátsággal üdvözöl:

Dolin Reval

P.sz. 3689. Uwel terce, Pengék havának 31. napja.”

Történt egyszer hogy Zeida, a dzsad származású, igen nagy elméleti tudással rendelkező ifjú varázslónő szertelen társa miatt kisebb bajba keveredett, s nem tudván kimagyarázni magát menekülnie kellett. Társát, bizonyos Szürkegém becenévre hallgató harcost ugyanis egy félreértés következtében rendkívüli módon megsértették, s ő, meglehetősen forrófejű lévén igen csúful elbánt az illetővel - aki pedig egy gazdag kereskedő fia volt. Nos, ez után Szürkegém bizony menekülhetett árkon-bokron, s Zeida, ki ezidőtájt vele utazgatott, szintén gyanúba került, s vele tartott. Mindaddig rendben is volt e menekülés, míg egy folyóhoz nem érkeztek. Híd közel s távol nem látszott, a víz megnyugtatóan hömpölygött, örvénynek se híre, se hamva. Szürkegém tehát se szó, se beszéd, kezdett megszabadulni ruháitól, s csak később vette észre, hogy Zeida megkövülten áll.

- Tudsz úszni? - kérdezte a harcos gyanakodva.

- Elméletben igen - a varázslónő -, de vízben még nem próbáltam...

Dabyran Salna, avagy közkedveltebb nevén *Tengerfutó Salna*, a híres kapitány többek között attól legendás, hogy nyugalját még a legnagyobb viharban sem veszíti el. A Gályák tengerének forgalmasabb kocsmáiban azonban szájról szájra terjed egy történet (hogy igaz-e vagy sem, ki tudja), mely szerint mégis dühbe gurult egyszer.

Salna kapitány hajója, a *Tajtéktálos* többnyire kereskedelmi árut szállít, azonban egyszer-egyszer külön-külön okokból elvállalja utasok vitelét is. Egy ilyen alkalommal egy Shadonból Pyarron felé tartó ifjú, egy befolyásos nemesi család sarja került a hajóra, s már első vagy második napon kivívta kényeskedésével a személyzet ellenszenvét. Ám míg Salna maga teljes közönnyel viseltetett a ficsúr iránt, addig a matrózok sem mertek hangot adni véleményüknek.

Nos, épp úgy esett, hogy vihar közelített feléjük, s bár megpróbáltak elszökni előle, az végül elérte a Tajtéktálost. A hajón persze mindenki értette a dol-

gát, így sikerrel átvészelték az égi háborút. Ekkor előbújt a ficsúr falfehérre sápadt arccal, s azt mondta a kapitánynak:

- Kapitány, kérem, legközelebb kerüljük ki az ilyes viharokat. Oly fakó lett az orcám, mintha eret vágtak volna rajtam...

S ekkor, csodák csodájára, Tengerfutó Salna magából kikelve ráförmedt az ifjúra:

- Azt a hínárszaggató vasmacskáját, kölyök! Mit gondolsz, ki a bánat kíváncsi a te szép kis pofikádra a tenger közepén?!

Talán sokan ismerik az Abasziszból elszármazott, kétes hírű páros nevét, hiszen városunkban többször törtek már borsot a tisztos városőrök orra alá. Igen, a *Tarfejűekről* van szó, Gydról és Lasserről - ám aki nem tudná, annak elmondom, hogy utóbbi a sötét tudományokban is jártas varázshasználó, míg előbbi félelmetes hírben álló ökölharcos. Kezelhetetlen kihágásaik és néha felháborító modoruk ellenére a legtöbb ember, aki megbízta őket, elégedetten kerül ki a velük való kapcsolatból, ugyanis rettegett hírük ellenére tökéletesen megbízhatóak.

Úgy mondják, egyszer egy kerületúrnak is tettek egy szívességet. Sok név forog közszájon, s nem tudni, mi az igazság. Mindenesetre az úr egy kerítőn keresztül bízta meg őket, s mielőtt megtette volna, a kerítőt magához hívatta.

- Mondd csak, biztos lehetek benne, hogy elvégzik a munkát? - kérdezte óvatosan. - Nem tűnnek túl bizalomgerjesztőnek.

- Biztos vagyok benne, hogy elvégzik a rájuk bízott munkát - válaszolt a kerítő. - A kérdés, az, hogy miként...

Az úr bizonyára hallhatott már történeteket a párosról, mert gyanakodva vette szemügyre a csuklyát viselő Lassert.

- Mesélne még róla?

A kerítő válasza azóta is rajta ragadt a Tarfejűeken:

- Tudja, uram, bizonyára elmebeteg. Ezért olyan megbízható...

Tréfabírek:

Évtizedes negatív rekord! Mogorva Cheit, a kalandozókirályt ebben a hónapban mindössze tizenhét merénylő próbálta meggyilkolni. Ez az utóbbi évtizedben a legkevesebb próbálkozás. Lehet, hogy a neves személyiség veszít népszerűségéből?

Kockázatos verseny. Kerek száz legalább félig elfvérű versenyző indult abban a versenyben, amelynek célja az volt, hogy ki tud hosszabb távot megtenni Eren határától, míg elfogják és kitoloncolják. A határvédők nem számítottak ekkora tömeges határsértésre, és a nyertest (egy haonwelli származású, tisztavérű elfet) csupán két nappal később tudták elfogni.

Ilanor-Yllinor emlékzarándoklat. A Száz Csata útját az Új Haza elnevezésű yllinori fanatikus szervezet tette hagyománnyá. Épp aktuális tagjai minden tizedik évben térkapuk segítségével Ilanorba zárandokolnak, hogy onnan megkezdjék tiszteletük jeléül az Yllinorig tartó hosszú utat. Eddig egyetlen tag sem érkezett meg soha.

Botrány Erionban. Általános tiltakozás és felháborodás követte a kereskedőcéhek azon határozatát, hogy a vöröslámpás házakat kitiltanak a kereskedőnegyedből. Lótusz Leányai aláírásgyűjtést kezdeményeztek a rendelet visszavonásáért, eddig több mint háromezer kalandozó tette le kézjegyét az ősi mesterség mellett.

Bjardr Hagg lassan tette egyik lábát a másik elé. Mérheteretlen fáradtságot érzett, pedig tűrőképességének határa messze meghaladta sorstársaiét. Futó pillantást vetett a meggörnyedt vállakra, a mocskos, szakadt öltözékekre és az esőáztatta talajra meredő kifejezéstelen emberi arcokra. Most nem látták benne a bestiát, igen, most egyenlő volt velük, ő, ki a Gro-hegységen túl látta meg először a napvilágot.

A sereg, melynek uszályában vánszorogtak, az Ötödik Birodalmi Légió nevet viselte Toronban. Bjardr úgy számolta, a nehézkovasság valahol két-napnyi járóföldre lehet a hátukban. Ők a gyalogság mögött cipelték nehéz terheiket lovas tisztek felügyelete alatt, és némán túrték a türelmetlen korbácsapásokat. Túrték, mert foglyok voltak.

Az ork nem tudta volna megmondani, hol vetették fogságba ezen a számára idegen földön, és lassan már azt sem, hogy mikor. A hold járásából úgy ítélte, lassan két hónapja lehet.

- Mozgás, koszos csürhe! - rivallt rájuk az egyik lovas, mikor a hágón átvezető út emelkedni kezdett, és a menet önkéntelenül lelassult.

Az ostor Bjardr busa fejétől nem messze csattant. Alig hallható szisszenés volt rá a válasz. Megtanulták: kiáltani, visszabeszélni épp oly felesleges, mint abban reménykedni, hogy az egész rossz álom csupán, és másnap reggel mindenki a saját vackán ébred.

Bjardr szusszantott egyet erre a képtelen gondolatra, aztán hirtelen megtorpant. Az előtte lépkedő ember váratlanul orra bukott, és a vállán cipelt nehéz zsákokat a sárba ejtette.

- Mi folyik ott? - hallatszott hátulról a tiszt baljós hangja.

- Uram, az egyik öszvér kimúlt felelte egy katonára.

- Obsorok, figyelem! - rivallt a tiszt, mire az összes elgyötört tekintet felé fordult. - Ha magatokkal bírjátok vinni, ma lesz mit ennetek.

A foglyok tanácstalanul összenéztek, aztán az összes tekintet egy magas, szőke férfira szegeződött. A dwoon, vállán két hatalmas zsákkal, megfontoltan előrelépett, és csendes utasításokban elmagyarázta, hogyan osszák meg a foglyok maguk közt a terheket. Nem először csinálta már, és Bjardr tudta, érti a dolgát.

És azt is tudta, mi lesz az ő feladata. Az öszvér. Nekiállt hát, hogy lassan lepakolgassa a hat zsákot, amit eddig cipelt. Egy alacsony férfi lépett mellé, és szó nélkül segített neki leemelni a terheket. Bjardr más körülmények között nem tűrte volna el ezt a megszégyenülést, most még is csendben figyelte, ahogy a másik egymás után a földre teszi a zsákokat.

A férfi jól láthatóan tiadlani születés jegyeit viselte magán, és tartózkodó viselkedése is erre vallott. Halványan az orkra mosolygott, és átvett egy újabb zsákot. Ahogy lehajolt és maga mellé helyezte, Bjardr ismét megcsodálhatta a férfi tarkójára tetovált farkasfejet.

A tiadlani volt az egyetlen, aki a foglyok közül figyelemre méltatta az orkot. Ezért is nevezték el a többiek Farkasfivérnek. A rövid pihenések alkalmával többször egymás mellé keveredtek. Keveset beszéltek, azt is toroniul, ám legtöbbször a hallgatással többet mondtak egymásnak.

A tiadlani épp úgy egyedül érezte magát, akár ő; a legtöbb fogoly dwoon volt vagy erv. A többiek bizalmatlanságát Bjardrral szemben tovább növelte az, hogy nem is oly rég még ellenségekként álltak egymással szemben - egészen addig, míg a bölcs Birak Gal Gashad úgy nem döntött, az orkok számára véget ért az embernépek háborúja.

Bjardr lassan nyakába vette az elhullott állatot, és a menet vánszorogva ismét elindult. Hiába tudták már a toroniak, hogy a háborút elvesztették, makacsul tartották magukat a Piderákban. Messze van még, gondolta az ork, messze a vége.

Ám részben mégis tévedett.

A következő nap hajnalán fegyvercsörgésre és halál-sikolyokra riadt.

A halott görcsös ujjaira kellett tipornia párszor, hogy a széttörő kéz végre elengedje a kardmarkolatot. Bjardr most már valamivel nyugodtabban tekintett szét a táborban dülő harcra, és épp idejében fordult meg, hogy észrevegye a rárontó lándzsást.

A könnyűvértet viselő erv az ork felé dőött, ám Bjardrnak sikerült kitérnie és megragadnia a fegyver nyelét. Egy gyors mozdulattal meg is rántotta azt, és az erv egyensúlyát veszve bukott előre... hogy félúton a föld felé találkozzon az ork vaskos öklével.

Az ervet visszavetette az ütés ereje, és Bjardr tiszta szívből felüvöltött. Ebből a hangból épp úgy áradt az elmúlt két hónap keserősége és tehetetlensége, mint az egész északon tomboló örület értelmetlensége. Az ork már régen torkig volt a Zászlóháború-val. Ami azt illeti, a lobogókat sem látta soha.

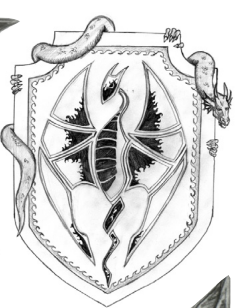
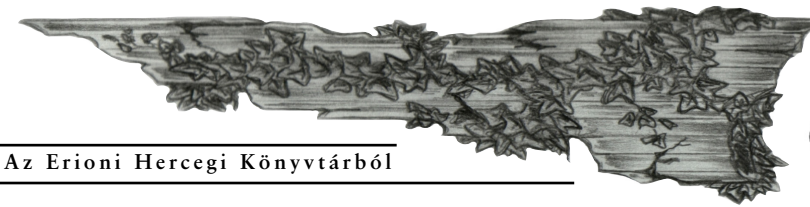
Bjardr nem törődött az alélt lándzsással, ha az élt még egyáltalán. Apró, sötét szemével a kiutat kereste. Ekkor akadt meg a szeme a tiadlanin.

A Farkasfivérnek nevezett férfi kényszerűen hátrált egy északi katona kardcsapásai elől. Fegyvertelenül, csupán egy, az alkarjára szíjazott kerek fémpajzzsal háritotta sután a támadásokat.

Az ork nem sokat tétovázott. Oldalról rohant a katonára, és testével a földre döntötte. A meglepett erv felsikoltott, ahogy meglátta a torka felé közelítő, tátott szörnypofát. Aztán elhallgatott örökre.

Bjardr felállt, letörölte az álláról patakzó vért és bizonytalanul elmosolyodott. A tiadlani biccentett, de nem mosolygott vissza. Tekintete gyorsan végig-suhant a táboron.

A katonák egy nagyobb tisztáson verték fel

sátraikat, a két hegyhát közt kanyargó út mentén. Alkonyatkor még nem sejtették, hogy a hajnal hideg pengékkel és nyílzáporral ébreszti őket.

A toroniak között most óriási volt a kavarodás. Az északiak lassan összevegyültek a birodalmi katonákkal, ám a felvert porban hamarosan nem lehetett már megállapítani, hogy ki kivel van.

- Keletre! - próbálta meg túlordítani a csatazajt a tiadlani, majd félreütött egy újabb neki szánt kardcsapást. Bjardr szó nélkül a mondott irányba robogott, tekintet nélkül letiporva mindenkit, aki az útjába akadt, legyen az toroni vagy erv.

Acsargó küzdőkön, halottakon és haldoklókon, sátrak romjain át vezetett az útjuk. Végül sikerült komolyabb sebesülés nélkül elérniük a tisztást körülvevő erdőt.

Ahogy beértek a bükkösbe, a domboldal ritka aljnövényzete kevésbé zavarta mozgásukat. A csatazaj lassan elhalkult mögöttük, és az ork ismét az élre állt. Az elmúlt hónapok megpróbáltatásai ellenére félelmetes tempót diktált, hogy maga mögött hagyhassa végre a toroniak poklát. Nem kellett hátranéznie, tudta: a tiadlani tartja vele a lépést. Az avar zörgése és a hátukba fújó szellő egyaránt elárulta neki a jelenlétét.

Hamar elmaradt mögöttük a völgy, ám nem mertek lassítani. A nap majdnem delelőjére hágott, mikor Bjardr meghallotta, hogy társa megbotlik. Megállt és visszafordult. A tiadlani ájultan hevert az avarban. Az ork már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán eddig bírta. Óvatosan felnyalábolta a másikat, és ismét futásnak eredt.

A tiadlani szörcsögő hangokra nyitotta ki a szemét. Éjszaka volt, egy tisztás szélén álló fa tövében feküdt. A kék hold fénykévéje átvágott a lombokon és az arcába világított.

Tekintete a hang forrását kereste. Mellette Bjardr ült, és húst evett. A kezei közül lógó cafatokból már

megállapíthatatlan volt, hogy tápláléka milyen állat lehetett.

Mocorgására az ork oldalra kapta a fejét, majd mordult egyet, és tovább rágott. Mikor a férfi felült, Bjardr a mellette levő kupacra mutatott. Tojások, állapította meg a tiadlani, mihelyst közelebb hajolt. Kézbe kapott egyet, majd fogott egy gallyat, lyukat szúrt vele a tetejébe, és szívni kezdte a tartalmát.

Miután jó pár tojással csillapította éhét, feltűnt neki a szag. Ahogy az éjszakai szellő csendesen motozott a fák közt, valahonnan a közelből a halál leheletét hozta.

- Dög van itt - szólalt meg.

- Halottak - válaszolta kapásból Bjardr, és a tisztás túlsó felére mutatott.

A tiadlani felállt, óvatosan nyújtóztatta végtagjait, majd kísértelt a holdfénybe. És megdermedt.

- Villére! Jártam már itt! - szolt őszinte döbbenettel, majd lassan elindult.

A térdéig érő gaz apró magvakkal szórta tele tépett nadrágszárát. Ahogy a tisztás túlsó felére ért, már látta, hogy itt csata volt. Aztán magában helyesbített: mészárlás. A fűben félig lecsupaszított emberi csontok heverték, a vadak és a természet lassan elvégezte dolgát. A halottak fegyverei, felszerelésük, melynek a győztesek nem látták hasznát, széjjelszórva vették körül a maradványokat.

A férfi remélte, hogy Bjardr nem látja a szemében csillogó nedvességet.

- Istennőm, miért hoztál vissza? - suttogta halkan. A halottak ugyanis fájdalmas emlékeket keltettek benne. Kardmesterek voltak, a Korun katonái, akár csak ő - akinek nem adatott meg harcban elesni, ahogy a társainak, gondolta keserűen.

Némán lehajolt és felvett két kardot: a slanek tradicionális kardját és törét. A toroniak nem csak a holtakon tettek gyalázatot, hanem a fegyvereken is, mikor megvetésük jeléül eldobálták azokat.

Az egyszerű, mintáktól mentes munkákon lustán

folyt végig a holdfény. A tiadlani tudta, az előtte fekvő férfi valaha ennek a két pengének a mestere volt. Letelepedett hát mellette, és halkan imádkozni kezdett. Kérte a halottat: bocsássa meg neki, hogy pengéit magához vette; majd a kardokat kérdezte, hajlandók-e ezentúl őt szolgálni.

Egy idő múlva magához vette a halott fegyverövéit is, aztán visszasétált szokatlan társához a fák közé. Bjardr fénylő vadállatszemei őt fürkésztek. Az ork nagy sokára szólalt meg.

- Menni, Farkasfivér? - kérdezte, és a tiadlani mintha részvétet érzett volna a durva hangban. Ezúttal kicsit északabbra vették az irányt, és nem futottak. Leereszkedtek egy völgybe, s mire a nap sugarai lehatoltak a bércek közé, kereszteztek végre egy patakot, ahol olthatták szomjukat.

Miközben a tiadlani felületesen megmosdott, Bjardr a vízfolyás melletti nyomokat fürkészte. Gyakorlott szeme sáros nyomokat fedezett fel a nedves köveken.

- Hat ember -fordult a másik felé. - Egy órája. Nem lenni ügyesek. Ők is északra menni - mutatott előre.

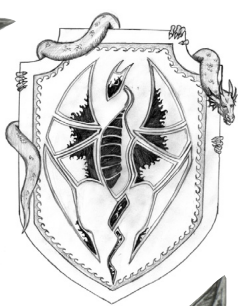
- Talán felderítők lehetek - vont vállat a tiadlani. Ha a Vinali-síkság keleti végét akarták megkerülni, nekik is arra kellett menniük.

Óra sem telt bele, és elérték a lankásabb vidéket. Egy szurdokból bukkantak ki, a sziklafal mellett buja cserjés tenyészett. Ahogy kiértek a falak közül, kiáltás harsant előttük.

Megtorpantak, mire fegyveresek bontakoztak ki a bokrok takarásából. Dwoon vértések voltak, talán féltucatnyian lehettek. Kivont kardjukon még nedves vér csillogott. Egyikük egy megtépázott foglyot lökött maga elé, csöppet sem finomkodóan. Bjardr halkan mordult egyet, ahogy eszébe ötlött a szurdokból a hátába fújó levegő. Hát ezért nem érezte!

- Kik vagytok? - recsegte az egyik dwoon.

- Barátok, szökött foglyok - felelte Farkasfivér.

GERARD CANTAT: FARKASBECSÜLET

Elfeledett Pergamének

—Az Erioni Hercegi Könyvtárból

- Én meg Tiadlan királynője! - rivallt a férfi, miközben társai lassan gyűrűbe vonták őket. - A mi barátaink nem mászkálnak ám koszos orkokkal.

- Kérlek, engedjete utunkra, jó lovagok. A Kenzal hágója felé tartunk, hogy az én népem földjére térjünk.

- Arcátlan áruló! A társatok bevallotta, hogy hatan vattatok! Az orknak pedig pusztulnia kell!

- Dwoonok... - sóhajtott a tiadlani szomorúan. - Lehet, hogy a szívetek acélból, az öklötök kőből van, de a fejetek az fából.

A vértés feje pedig vörös lett, akár a pipacs. Üvöltve támadott.

Bjandr szinte nem is látta, hogy Farkasfivér mikor rántott kardot, mozdulata oly sebes volt. Ám nem sok ideje maradt foglalkozni vele, mert a többi dwoon felé indult.

A Bjandr oldalába szaladó kard egy pillanatra kiszorította tüdejéből a levegőt. Aztán elejtette saját fegyverét, és pusztá kézzel kapott ellenfele után. Karmos keze a dwoon csuklójára szorult, mire a férfi fájdalmas képpel engedte el kardjának markolatát. Ám Bjandr nem eresztette el, éppenséggel magához rántotta ellenfelét, és másik kezével elkapta annak torkát. A dwoon szemei kidülledtek gödrükből, ahogy az irgalmatlan prés megfosztotta őt a levegőtől.

Az ork ellökte magától utolsó ellenfele hulláját. Letekintett saját, vértől izsamós testére, és megértette, hogyan tudta végigharcolni a vértések elleni összecsapást. Ahogy oly sok harcost már, most őt is magával ragadta az a végső harci erő, mely azok tagjait szállja meg, akiket megérint a vég szele.

Bjandr lábait hirtelen elhagyta ez az erő, és térdre roskadt. Ahogy bágyadtan felemelte a fejét, megpillantotta Farkasfivért, aki az utolsó két dwoonnal harcolt.

A tiadlani cikázó pengéi véres rendet vágtak a rárontó vértések között. A karcsú acélok mindig találtak rést a vértészet illesztékein. Egy alulról induló íves szúrással már bele is vágott az egyikük álla alatti puha húsbá, és a hosszabb penge majd harmada eltűnt a vértés koponyájában.

A tiadlani odahagyta a kardot, és most csak a rövidebb pengével támadott. Ellenfele nem esett kétségbe, épp ellenkezőleg, láthatóan bedühödött - és ez lett a veszte.

Farkasfivér elpördült egy meggondolatlan vízszintes vágás elöl, egy csuklómozdulattal fogást váltott fegyverén, majd a pengét a dwoon védtelenül hagyott oldalába vágta, éppen az illesztékek közé. Az elhanyagolt férfi vérhabos szájjal krárogott még, majd csendben rángani kezdett.

Bjandr ekkor mosolyogva az oldalára dőlt. Látta, hogy társa felé iramodik, majd mellé térdel.

- Jól harcoltál, Farkasfivér - mondta Bjandr. A tiadlani visszamosolygott.

Az orkot egy pillanatra megtalálta a fájdalom és görcsösen megrándult.

- Hallgass meg - szólt újra a kín enyhültével. - Én törzsemben, a Látóknál, mondani mi sámán: ha ember meghal, ő lelke istenéhez tér, majd pedig megszületni megint.

- Farkasfivér - folytatta egy kis szünet után. - Mi lelkünk nem születni újra és nem menni isten. Ha mi meghalni, akkor lenni örökre halott. De törzsi emlékezet megőrizni minket örök életben.

- Én... - kezdte, de a kín ismét megtalálta, immár utoljára.

Hsz. 3696 tavaszán, miközben a Látók törzsének portyázói végigdúlták a Vérivók szálásterületét, az egyik táborban idegen fogolyra bukkantak. A vadászokkal tartó sámán megtiltotta, hogy megöljék a furcsa rabot, és ragaszkodott ahhoz, hogy a hadifőnökük elé állítsák. A sámán jelet látott.

Mikor a hadifőnök sátrába vitték, a görnyedező öreg hím az emberek közös nyelvén szólt az idegenhez. És az beszélni kezdett. Mire a fogoly a történet végére ért, az ork már egyenes derékkal, mellkasát kidüllesztve nézett vissza rá.

- Hosszú és veszélyes utat tettél meg. Megérte? - kérdezte a hadifőnök.

- Farkasbecsület - szólt a férfi, az ork pedig egy bólintással helyben hagyta a dolgot.

- Fiam szelleme hát hazatalált. Most menj, harcos - szólalt meg végül Gnoqr Hagg, a férfi pedig meghajolt, és elhagyta a sátrat. Már nem láthatta, amint az öreg ork száz csatát látott, heges arcára széles mosoly ül ki.

A Farkas jelét viselő tiadlani férfit, felépülte után a Hagg nemzetség kísérte biztonságban Gro-Ugon határáig.

/Oninak és Whitewolfnak/

Amarkand báró a Ruquiva kerületben utakat javítat, ehhez dolgos kezeket vár. Napi öt réz és egyszeri meleg étel jár minden napszámosnak. Jelentkezni a kerületi tanácsházán Bachurnál, a déli órákban lehet.

Ami nálam nincs, az nem létezik!
Hemen Ezer Aprósága - megéri betérni!
Göröngyös út

Ki akar tűnni a bálban, ámde nem szeretne megfizethetetlen ruhákra költeni?
Urean, hajszobrász.
A Puccos utcából balra nyúló közben.

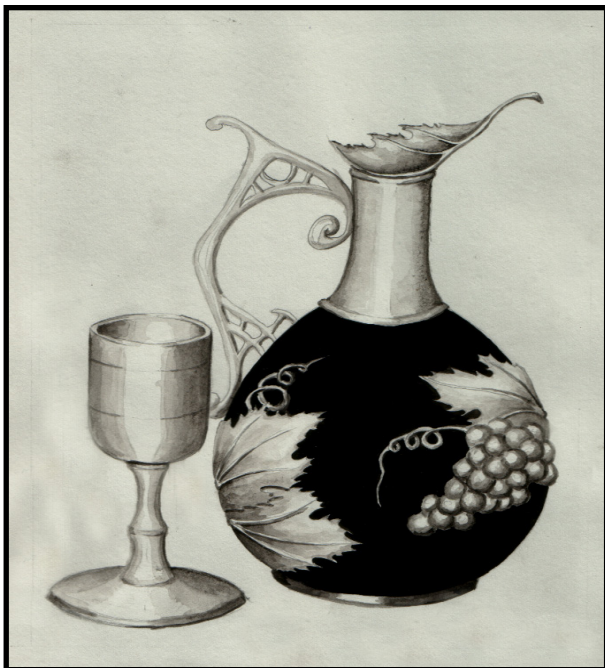

Jgen fontos, ám méltánytalanul elhanyagolt témához nyúlnék Mervan atya megbízásából. Az készítette őt egy, Ynev borairól szóló cikk megírására való felkérésre, hogy nemrégiben betért egy forgalmas ivóba - amúgy nem szokása, de talán keresett valakit -, és fültanúja lett véletlenül két ifjú beszélgetésének, akik felháborodtak, hogy nincs predoci óbor a háznál. S neki erről eszébe jutott, hogy talán a mai fiatalok nem is ismerik rendesen a borok fajtáit.

Nos. Először is szeretném leszögezni, hogy a predoci valóban az egyik legjobb minőségű bor, ámde korántsem az egyetlen. Másrészt pedig ha egyszer felnyitották a butéliát, az óbor bizony nem áll el sokáig, így csak olyan helyeken érdemes tartani belőle, ahol el is fogy, vagy ahol meg tudják fizetni az egész üveggel. De kezdjük az elején.

A borokat többféleképp lehet csoportosítani, külön-különb-féle szempontok szerint. A laikus azt mondaná, kétféle bor van: fehér és vörös színű. A szakértő csóválja a fejét, és közli, hogy ennél sokkal több, attól függően, hogy milyen szőlőből készül. Ezt persze meghatározza, hogy mely vidéken készítik, hiszen bizonyos szőlőfajtáknak több vagy kevesebb napfény kell, esetleg az éghajlat sem mindegy, és persze rendkívül fontos, hogy mennyi vizet kap.

Aztán az is lehet szempont, hogy tisztán egyféle szőlőt használnak, vagy többfélét összekevernek.

Általában a tiszta borok a jobbak, a keverték viszont olcsóbbak - és kóstoltam már olyan bort (azt hiszem, ereni volt), amelyről nem mondtam volna meg, hogy többféle szőlőt keverték hozzá.

Végül pedig az sem mindegy, mennyi cukorral erjesztik. Ezt a megkülönböztetést talán mindenki ismeri: akad száraz, félszáraz és édes bor. Az igazi ínyencek azt állítják, hogy csupán a száraz bor a jó bor, ám erre rációfól a tény, hogy az óborok kivétel nélkül mind édesebbek.

Megjegyzendő, hogy eddig csupán a szőlőből készült borokról szóltam, ámde néhány helyen kitűnő borféléket lelhetünk más gyümölcsökből is. Erről bővebben is szólok majd.

Nem is kívánom szaporítani a szót általánosságokkal, inkább említenék néhány borfajtát, amelyet nyugodt szívvel tudok ajánlani bárkinek.

Észak borai

Az Északi Szövetség szinte minden országából tudnék mondani jó példát (Gianag mindenféleképp kivétel, ott jobb szeretik a jóféle sört, így szőlőt szinte nem is termesztenek).

Erenben többnyire a száraz vörösborokat kedvelik. Nagy mennyiségben készül, és ezért sok helyen

lehet kapni a *Katonabarát* elnevezésű száraz vörösbor, amely ugyan kevert szőlőből készül, ám egészen kellemes, pörköltekhöz kitűnően illik, és még városunkban is csupán harminc rézpénz egy butélia. Ha azonban igazi ereni bort szeretnénk inni, nem szabad kihagynunk a *Kék Herceget*. Ez utóbbi is száraz vörösbor, ám különlegessége, hogy mivel kékszőlőből készül, ha fénybe tartjuk, kissé kékes árnyalatúnak láthatjuk. Kitűnő bor, ám meglehetősen ritka a Szövetségen kívül, mert előállítására költséges. Egy üveg ára északon is egy ezüst.

Haonwellben kevesebb a bortermelés, és inkább az édeesebb borok dívnek. Amit a leginkább tudnék ajánlani, és amely ott készül, az a *Ronse tüze*, amely félszáraz vörösbor. Kifejezetten sültekhöz ajánlatos, állítólag szétomlik tőle az ember szájában a hús. A neve onnan ered, hogy Ronse városának lakosai legendásan mogorvák, ám a történetek szerint a borkereskedő, aki először vitte oda e bort, olyanynira beajánlotta, hogy egy bálon csak ezt fogyasztották. Mindenkinék úgy megjött a kedve, hogy hajnalig ropták, a menyecskek kitüzesedtek, és mindenki kacagott.

Aki Haonwellben jár, és tehetősebb, érdemes próbát tennie a *Leirrothel*-l, az ottani elfek híres, ámde meglehetősen borsos árú fehérborával. Készítésének titkát eddig egyetlen embernek sem sikerült megfejtenie, de annyi bizonyos, hogy igen sokáig érlelik. Ára a Szövetségben is fél arany, s ha városunkban is lehet nagyritkán kapni, ennek kétszeresét is elkérik üvegéért.

Haonwellről szólva még azt is feltétlenül meg kell említeni, hogy itt készítik észak legjobb gyümölcsborait. Mind-mind másféle gyümölcsökből készül, s nagyszerű asztali borok, lakomák kedvencei (főleg asszonyok körében). Az egyik leghíresebb ezek között a Fiarini ribizlibor.

Erigowban mindenféle bort készítenek és fogyasztanak is, több híresség is kerül ki az országból. Az *erigowi mézbor* például híres arról, hogy az egyik legédesebb fehérbor: szintén asszonyok kedvenc itala, s bátran lehet belőle többet is venni, hiszen nem kerül többé fél ezüstmél darabja. Aztán ott van a *Trónörökös*, a Daibol-hegység északi részén készülő száraz vörösbor, amelyhez szinte csak az Északi Szövetség területén lehet hozzájutni. Ennek igen kellemes az ízvilága, igen testes, s fogadások alkalmával kínálják előszeretettel. Végezetül bizony mondhatom, hogy az erigowiak kedvenc bora a *Farkasvér*, félszáraz vörös, amelyet nagy mennyiségben készítenek, ezért itt is kapni, s nem is drága, de nagy mennyiségben is fogyasztható, mert nem száll rögtön a fejbe, és állítólag nem okoz másnaposságot.

A Dwyll Unióban leginkább a száraz borokat kedvelik, akárcsak Erenben - talán nem is tudnák meginni az édeesebbeket, amilyen savanyú képet néha tudnak vágni. Onnan egyetlen jobbfajta kóstoltam eddig: az *Elharsesse-i leánykát*. Száraz fehérbor, s nevét onnan kapta, hogy állítólag Elharsesseben élnek a legszőkébb dwoonok. A bor színe is igen világos, s az íze is kiváló. Ennek óbor változata az *Elharsesse-i vénleány*, de őszintén megmondom, hogy ennek élvezetéhez szerintem dwoonnak kell lenni... Egyiket sem igazán viszik más országokba, ezért csak az Unióba látogatva lehet kóstolót venni belőlük.

Tiadlanban és Ilanorban nem igazán jellemző a bortermelés. Most biztosan lenne a kedves Olvasók között, aki tudna ajánlani onnan származó bort, én magam azonban még nem kóstoltam egyet sem, így nem tudok példát mondani.

Annál inkább Toronból, bár innen aztán igazán drágán lehet csak venni a jobbféle borokat.

Bizonyosan ott is készítenek mindenki számára fogyasztható borokat hordószámra, ám a nagyvilág, s köztük Erion inkább a különlegességekre kíváncsi, s így magam is csupán ilyet kóstoltam. Az egyik közkedvelt ital, amelyet magasabb körökben fogyasztanak, a *Yanalori boszorka*, mely egy románc nyomán kapta a nevét; állítólag ugyanolyan alattomosan és kedvesen hálózza be az ember elméjét, mint névadója, s ugyanolyan vörös, mint annak haja. Nekem csupán a borhoz volt szerencsém, de az elnyerte tetszésemet - az ára kevésbé, mert bizony hatvan rézpénzt fizettem egyetlen üvegért. De még ennél is drágább a *Hyadín*, amelyet egy csak a Szindvil-szigeteken megülő szőlőfajtából készítenek, s receptje állítólag már a Hatodkorkban is ismert volt. Állítólag valamely más gyümölcsöt is kevernek bele, de szerény véleményem szerint ez szóbeszéd.

Ezernyi példát sorolhatnék még, a *Császárné könynyétől* a *Kígyóméregig*, a Tharr szentélyeiben használatos imaborig, sőt állítólag olyan bor is létezik, amely mérgező az emberek számára, s csupán a kyrek leszármazottai ihatják (bár szerintem ez csupán mese), de akkor nem jutnánk tovább, s még szót szeretnék ejteni egy-két jobb borféléőről.

Itt van mindjárt Abaszisz, ahol szintén igen sok jóféle bort készítenek. Az egyik legismertebb, melyet városunkban is lehet kapni szinte minden jobb fogadóban, a *Toraniki hárslevelű*. Egy üveg mindössze húsz rézpénz, de a félszáraz fehérbor bőségesen megéri ezt az árat. Magam is szívesen fogyasztom hétköznapiokon, de ünnepekre is megteszi. Aztán ott készül a híres *daqlamari fakóbor* is, a Salastos déli lejtőin, bár ezt elsősorban nemesek asztalára szánják, hiszen üvege Ifinben is egy ezüst. Végül, hogy még egy példát említsek, Abaszisz is híres óborairól, példának okáért ott van a *Nagykirály vizitora*, amely állítólag a legmaka-

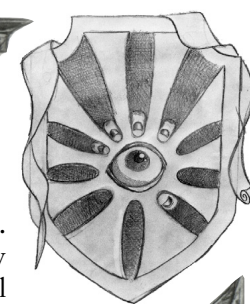
csabbul szótlán embereknek is megoldja a nyelvét. Más kérdés, hogy ára meglehetősen borsos, így kihallgatásra nem alkalmas (udvarlásra annál inkább).

Északföldéről szólva nem szabad elfeledkeznünk Riegoy lankáiról, ahol szintén kitűnő borokat termelnek. Sajnos keveset sikerült eddig kóstolnom belőlük, pedig hajók szép számmal érkeznek onnan. Az egyiket azonban nyugodt szívvel tudom ajánlani: a Jem-Irre melletti dombvidéken készülő *Napnyugatot*. E félszáraz vörösbor arról híres, hogy az egyik legerősebb. Egy-két kupa is már az ember fejébe száll, aztán másnap foghatja a fejét, hogy másik fajtából pedig három-négyet, vagy annál is többet meg tud inni... Nem drága különben, s ha kiadós a vacsora, s egy fél kupányit fogyaszt az ember, nem kell álmatlanul foglódnia fájó gyomorral.

Ezer és ezerféle bort készítenek még a Sheral északi részén, s az egész újság terjedelme nem volna elég, ha mindet fel akarnám sorolni. A többségét egyébként nem is kóstoltam még, s így nem tudok véleményt mondani róla. Egyet azonban még nem hagyhatok ki: az *Alidax Úrnőjét*, amely nevével ellentétben nem Alidaxban készül, hanem a szomszédos városállamban, Laquersh-ben. Állítólag valóban Alidax úrnője számára készítették az első hordóval, hogy ezzel is biztosítsák a városok közti jó kapcsolatot, s a hölgynek annyira megtetszett, hogy azóta sem iszik másfélélt - bár mindez nyilván legenda, hiszen apáink is megkóstolhatták már ezen édes vörösborot.

(folytatása következik)

Gilean Kadving

Azt hitelné a kedves Olvasó, hogy csupán kétes hírv országok földjét jártam, s csupán az aljanép játékait ismerem. Úgy döntöttem ezért, hogy ezúttal Shadonba irányítom a figyelmeteket.

A messzi dél hatalmas birodalmait járva számtalan szemképrázttató csodát fedezhet fel az utazó, s számtalan különféle játékot tanulhat, akár a hatalmas sivatagra, a Taba-el-Ibarára, akár a Pyarroni Államközösség bármely országára gondolunk. Engem mégis leginkább a hétarcú Isten, Domvik királysága vonzott ifjabb koromban, mert úgy gondoltam, a magamfajta ott sokra viheti. Azt hittem, a shadoniak sótlan, merev urak, akik semmilyen játékra nem hajlandóak. Aztán ahogy megismertem őket, rá kellett jönnöm, hogy ugyanolyanok, mint mi vagyunk: emberek. Azaz szeretik a játékokat, társadalmi rangtól függetlenül. S hogy ne az egyszerű emberekről szóljon e bemutatás is, ezúttal megosztom a kedves Olvasókkal a *szanszerié* játékot, amely a legenda szerint Shadlek tartomány bajvívóiról is híres vidékéről, egy Lorre nevű városból ered.

A történet úgy szól, hogy egyszer egy elbűvölően gyönyörű nő költözött a békésnek mondható shadleki városba. Szépsége és gyermeki búbája a napok és hetek múlásával lassan teljesen felforgatta a shadoniak életét. Lorre férfinépe kezdte elveszíteni a fejét, hiszen mindenki csak arra áhítozott, hogy láthassa a szép hölgyet, hogy a közelében lehessen.

A nő valamely sötét istenség papnője volt - s mint tudjuk, az ilyesmit kíméletlenül üldözik Shadon területén - , aki azt tervezte, hogy a romlásba taszítja a várost. A boszorkány szinte kivétel nélkül minden férfit behálózott a városban, és még Domvik papjának sem volt hatalma saját vágyai fölött (személy szerint ezt nehezen hiszem annak alapján, amit az egyház tagjaival kapcsolatban tapasztaltam...), még úgy sem, hogy Istene kegyének keresésében próbált védelemre lépni. A boszorka ördögi terve sikerrel járt, és az egész város a lábai előtt hevert, és jószerivel az összes férfit szolgáljává tette - pusztán egy fiú maradt, aki nem osztozott férfi társai odaadásában. Ő a város nemeseinek legkiválóbb idomárja volt, aki legszívesebben hűséges barátaival, az általa tenyésztett vadászkapókkal töltötte idejét. Ő látta a város romlását, és fáradhatatlanul próbálta rávenni urait, hogy úzzék el a sötét praktikákat végző asszonyt. A boszorka nem tűrhette ezt, így elhatározta, hogy őt is megkaparintja. Ahogy viszont a vadászebek házába ment, és megkísérelte az idomárt, az újra nemet mondott, mondván, hogy számára urai hű szolgálata a legtöbb, amit kívánhat. A boszorka ekkor éktelen haragra gyúlt, és

rátámadt volna a fiúra, ám a kutyák megéreztek, hogy mire készül, és karámjaikból kitörve nekitámadtak. Az aljas perszóna látva a csupa agyar harci ebeket ekkor futni kezdett, és meg sem állt a város kapujáig - ahol a történet szerint végül a kutyák utolérték és szétépték. Abban a pillanatban, ahogy az átkos nő kilehelte a lelkét, a város felszabadult, és benne minden férfi visszanyerte szabad akaratát.

A teret, ahol a kutyák végeztek a boszorkánnyal, viszszaadva ezzel a városlakók szabadságát, ma a *Hűség terének* hívják. A fiú birtokot és nemesi rangot kapott, a vadászkapók pedig bekerültek a város urainak címerébe. Azóta több városi szobor és falidísz megörökítette a hűséges idomárt és kutyáit.

No de visszakanyarodva a *szanszerié*hez, más néven a *boszorkányhajtáshoz*: állítólag a helybéliek a fenti eset után találták ki a játékot, hogy emlékeztetni tudják magukat a múlt tanítására, azazhogy semmi kötelék sincs olyan erős, mint a hűség, s ennek legjobb példája éppen a kutya.

Maga a játék roppant egyszerű. Mára minden nemes rendelkezik saját *derikossal* (vagyis leghűségesebb társal), vadászkutyaival, akit indítani tud a játékon. Lorre városának egyik lakója így magyarázott nekem:

„A *szanszerié*n résztvevő kutyák mind csodás példányok. Izmosak, fenségesek, okosak, és végtelenül hűségesek. Nagyobb dicsőség nem is érhet egy nemesi családot, mint ha versenynyertes lesz a derikoszuk.”

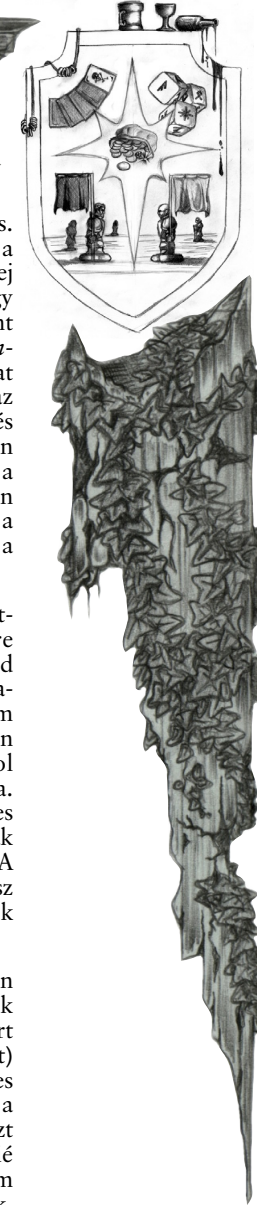
A boszorkányhajtást egy többnyire kör alakú, nagy téren játsszák, amelyet páholyok és lelátók vesznek körül. A játék „öshazájában”, Lorréban vannak külön erre a célra elkerített részek; más városokban általában a lovagi torna színhelyén, vagy egy nagyobb parkban rendezik meg a versenyt. A *szanszerié* pályáján a játék kezdete előtt különböző pontokban felállnak a kör mentén az idomárok és az urak kutyái. A kör közepén állítják ki a családot, vagyis a boszorkányt jelképező célt. A család általában róka vagy nyúl szokott lenni, ám vannak esetek, amikor báránybőrbe bújtatott farkast állítanak ki (és egyes, elvakult tartományokban, úgy hallottam, valódi boszorkányokkal is játsszák, de ez talán nem egyéb, mint rosszindulatú pletyka). Miután mindenki elfoglalta a helyét, kezdődik a verseny. Egy adott jelre elengedik a családot, és vele együtt a kutyákat is. Az lesz a győztes, akinek a *derikosza* előbb elkapja a „boszorkányt”. Ha kisebb testű állattal játsszák, általában az is kitétel, hogy a *derikosz* odavigye azt vagy a gazdájának, vagy az idomárnak.

Természetesen a játéknak számtalan fajtája ismeretes. Van úgy, hogy a kutyákat egymás mellől indítják, és a családot előttük engedik el. Ilyenkor általában fej-fej mellett vágatnak a kutyák, és hihetetlen izgalmas, ahogy pillanatokon múlik csak a győzelem. Megint másként játsszák Lorre városában ünnepnapokon, amikor a *szanszerié* születésére emlékezve a legendából ismert utcákat és tereket elkerítve használják játéktérnek. Ilyenkor az indulási hely a város hercegének vadászkapó karámja és a vége a Hűség tere. Csak ebben az egy esetben van módja megmenekülni a családnak, ha ki tud jutni a városkapun. Ám ha ez megtörténik, az óriási szégyen város és környékének nemesi számára, és úgy tartják a helyiek, hogy ilyenkor ismét felütötte a fejét a városban a hűtlenség.

Az évek alatt a *szanszerié* sokat változott. Míg kezdetben csak az év egy napján, a legendás idomár tiszteletére játszották, addig most már jószerivel minden héten akad futam valamelyik városban. Míg régebben bárki kiállíthatott derikoszt, mostanra az urak szórakozásába nem engednek akárkit. Ez nem véletlen, hiszen egy-egy ilyen verseny olyan társadalmi eseménynek számít, ahol képviselteti magát a környék nemességének színe-java. Színpompás lobogók, gyönyörűen feldíszített, fenséges vadászkapók, számlálatlan sok uraság és úrhölgy, szolgák hada a jellemzője manapság egy ilyen játéknak. A versenyeket általában lakomákkal kötik egybe, s így egész napossá is lehet, sőt, nem ritkán bálók előtt rendeznek *szanszerié*t.

Lorre városában és közvetlen környékén számlálatlan kutyaenyésztő él, akik külön csak a *szanszerié*re edzenek ebeket. Az urak játéka ez, hiszen egy-egy ilyen jószágért borsos összeget (a legjobbakért akár több tucat aranyat) kell fizetni. Am az így vásárolt ebek egy életre hűséges társakká válhatnak, és akár versenyt is nyerhet velük a szerencsés. Bár vannak Shadonban olyan körök, ahol ezt megvetendőnek tartják, jómagam inkább a *szanszerié* futamok fogadásaiban jeleskedtem - hiszen én nem indíthattam saját ebet. Aki kiváló ismerője a kutyáknak, illetve a helyi viszonyoknak, tisztos vagyonra tehet szert e játékkal. Lorréban a nemesek is gyakran fogadnak egymással, hogy melyikük leghűségesebb társa nyeri a versenyt. Állítólag egyszer még egy kisebb birtok is gazdát cserélt egy *szanszerié* fogadás miatt...

Szazuji Galen

Van olyan történelemformálók, akiknek az arcát mindenki ismeri - kiét érméről, kiét kódexekből, kiét hatalmas szobrokról. Királyok, hercegek és emírek ők, a társadalmak vezetői. Akadnak azonban olyanok is, akik arctalanul, a háttérből formálják egy-egy állam történelmét, névtelenül téve minél többet szeretett hazájukért. *Vidanor Raitas*, Erigow követe például ilyen. Nyilván nem ő az egyetlen, ám nekem vele volt szerencsém beszélgetni, miközben Pyarron felé tartva városunkban megszállt, és mondhatom, valóban örültem e véletlen találkozásnak.

Mikor szerényen, ámde erőteljes kézfogással bemutatkozott, meglepődtem. Sehol egy testőr, sehol egy hivalkodó jelvény, hogy az egész utca tudja, ki is ő. Később elmesélte, hogy néha valóban szükségét érzi egy testőrnek, de azért szégyellné is magát, ha nem tudná a dolgait beszéddel elintézni - hiszen ez a munkája.

Vidanor Raitas szülei álmodni sem mertek volna róla, hogy egyszülött fiuk egyszer ilyen fontos embere lehet az Északi Szövetségnek. A későn érkezett gyermekáldás a szokásosnál is gondoskodóbbá tette a Daibolhegység északi részén fekvő kis falu borászatát és feleségét. Minden pénzüket a fiúra költötték, a fellelhető legjobb tanítókat fogadták mellé. Erőnlétére és lelkének kiegyensúlyozására épp annyi időt fordítottak, mint elméjének pallérozására. Vidanor jó tanuló volt, szófogadó gyermek, halk szavú és illedelmes. Lehetett volna akár a falu jegyzője is. Életében akkor következett be a fordulópont, amikor Erigow mélyen tisztelt hercegének egyik tanácsosa megízlelte Helmar Raitas saját készítésű borát, a *Trónörököst*. Igen jónak találta, és fel is ker-

este a jó borászt, hogy vásároljon tőle. Kedélyesen elbeszélgetett vele, s közben előkerült a bor neve. A tanácsos megjegyezte, hogy milyen nagyvonalú a herceg fiáról elnevezni a bort. Ekkor Vidanor apja őszintén bevallotta, hogy nem rossz szándékból, ámde a fiáról nevezte el a bort. A tanácsos először haragra gerjedt, hogy ily módon a hercegből gúnyt űztek, ám hogy, hogy nem, talán az égiek akaratából, Vidanor - ekkor tizenkét esztendőes gyermek - odatévedt a beszélgetésre. A tanácsos látni akarta a fiút, s mikor jobban megismerte, rájött, hogy okos és jószándékú. Vidanor az alatt a röpke pár óra alatt, amíg ott tartották, olyannyira beleszólt magát a tanácsos szívébe, hogy a tanácsos végül megkérdezte, nem volna-e kedve az ő írnokaként szolgálni.

Ettől fogva a fővárosban élt, rengeteget tanult, és még többet dolgozott. Beérte kevéssel, és rendszeresen

látogatta jó szüleit. Mégis újabb véletlen kellett hozzá, hogy maga a herceg is felfigyeljen rá. Huszonkét esztendőes volt már, mikor egyszer a tanácsos elküldte a városba egy igen fontos irattal. Vidanor sietve ment az istállókhöz lováért, ám az udvaron talált két nemes urat, akik magukból kikelve vitatkoztak. Vidanor csendes szóval és észérvekkel lehiggasztotta kedélyüket, és okos beszéddel megoldotta gondjukat. Erigow hercege mindezt egy balkonról hallgatta végig, mert érdekelte a vita, s furcsállta az ismeretlen ifjú bátorságát. Amint megtudta, ki ő, azonnal egyik legfontosabb követe mellé rendelte inasnak. Talán meglátta már akkor Vidanorban a későbbi diplomatát.

Eddig mindenképp meseszerű, álombéli Vidanor Raitas története. Ám nekem beszélt arról is, amit mások nem szívesen társítanak a követek állítólag boldog, gazdag életével. Ő járt ugyanis a Dúlás utáni Délvidéken, ahol tudta, hogy amit ígérni szándékozik, vajmi kevés segítség. Bejárta a Quironeia déli részén a városállamokat, sokszor mindenféle kényelmet nélkülözve. Elmesélte élete legnehezebb döntését is.

Beleszeretett ugyanis egy shadoni hajadonba. Korábban sosem kísértették meg fehérszemélyek, ám ez a hölgy szabályosan megigézte. Vidanor hosszasan taglalta nekem selymesen leomló, szőke haját, égkék szemeit, málnaszín ajkát, és egyéb badarságokat. A hajadon apja, kinek nem született egyetlen fia sem, azonban olyan vót kívánt lányának, aki át tudja venni a családi birtok igazgatását, ha ő már nem lesz. És akkor döntenie kellett: vagy a munkája és hercege, az országa iránti hűség, vagy pedig a szerelem.

Azt hiszem, én másképp választottam volna. Ő azonban megpróbálta elfelejteni a lányt. Azt hiszem, sosem tudta kiverni a fejből igazán. Állítólag, bár ezt nehezen hiszem, Tarinban is megfordult követként. Tíz nyelven beszél, s ezek közül egyik a miénk. Nem hittem el neki, míg valóban el nem kezdtünk brukkh'oborul társalogni. Felettébb szórakoztató beszélgetőtárs egyébként, és még az Öt Kupát is ismeri.

Kedves Olvasóinknak elárulom, hogy az Öt Kupa egy, a törpék által igen kedvelt társasági játék, s más fajúaknak nemigen szokás megtanítani. Eddigre már igencsak kivívta tiszteletemet a követ úr (bár az is igaz, hogy jócskán fogyasztottam kedvenc italomból, a gianagi barnasörből), de ezzel végleg elnyerte rokonszenveimet.

Broggendag Pidban

Aváros nevére már nem emlékszem, s abban sem vagyok biztos, hogy mikor történt, de tény, hogy egy eldugott északi kisvárosban egy egyszerű fakupa szolgáltatott igazságot. Az Igazságosztó, miként nevezték, tévedhetetlenül ítélkezett a helyiek felett, s ezért a városban és a környező falvakban béke és nyugalom honolt. A környék ura (valami báró lehetett) régi család leszármazottja volt, s a fakupa, annak titkával, apáról fiúra szállt.

Hogyha bármiféle nézeteltérés akadt két ember között, amelyet nem tudtak egymás között elintézni, s amellyel bírához kellett fordulniuk, elmentek e báróhoz, s kérték, hogy szolgáltatson igazságot. Az úr pedig kivette helyéről a fakupát, és teletöltötte borral. Utána nekik nyújtotta, s kérte mindkettejüket, igyanak belőle.

Mindig a bűnös lett rosszul; általában görcsbe rándult gyomorral fetrengett a földön, de ha oly súlyos vétséget követett el, akár bele is halhatott. Az Igazságosztó ugyanis a bűnös lelkek számára mérget kever az italba.

E régi legendát egy poros fóliánsban találtam, s mivel semmiféle helymeghatározást nem olvastam benne (azon kívül, hogy „észak”), sajnos hovatart-

ozását is csak találgatni tudom. A fakupa talán már nem is létezik, ám, ha nem csupán véletlen egybeesés, egy dwoon ballada is megemlékezik egy „Igazságos kehelyről”, amelyből mérget ivott a bűnös. Ebben egy vörös hajú leányt gyanúsítanak meg boszorkánysággal, s már börtönbe vetik, éheztetik, mikor egy ismeretlen ifjú téved a nemes birtokára, s a kehelyt ajánlja az úr figyelmébe. Az idegen ifjú csupán jót akar a szerencsétlen leánynak, mert első látásra beleszeretett. A leány iszik a kehelyből, és a ballada úgy végződik, hogy szörnyű kínok között kimúlik - az ifjú pedig világgá bujdos.

Frigow egyik kisebb városában történt az az eset, hogy a városlakók egyszer egy hétig nem látták a napfényt. Állítólag akkor kezdődött, amikor egy furcsa kinézetű, tetovált arcú nő érkezett a városba. A helyiek rossz szemmel tekintettek rá, mert úgy hitték - s joggal, toroni származású. Világosszín hajában ébenfekete csíkok húzódtak, s nappalra szívesebben zárkózott a szobájába. Amennyire mertek, elhúzódtak tőle, s csak a legszükségesebbeket bocsátották rendelkezésére. Az idegen aztán egy nappal később bebocsáttatást kért Dreina katedrálisainak vendégek számára zárt részébe. E kérelmet megtagadták a tisztelendő atyák, mondván, hogy még saját nebulóiknak sem engednek bejárást mindenhova. Az idegen asszony előbb kéréssel, majd fondorlattal próbált meg bejutni, megkísérelve behálózni a főpapot. A szentéletű azonban azt mondta a hölgynek, hogy csupán akkor engedi be az elzárt részekbe, ha tiszta szívből elmond egy fohászt Dreina felé. Talán ez volt a hiba. Az idegen ekkor ugyanis bedühödött. Valamely ismeretlen nyelven kezdett rikácsolni, s haja úgy szállt körülötte, mintha szél fútna volna. Aztán elhallgatott, s ekkor, a hirtelen beállt síri csöndben

nem hallatszott más, csupán egy szívdobbanás. Majd még egy.

A város felett pedig nőni, növekedni kezdett egy sűrű, fekete felhő. Az aztán ott maradt egészen egy hétig, de a város megrémült lakói azt hitték, örökre megátkozta őket a szörnyű idegen.

A nőről sosem hallottak többet, de néhányan rebesgetik, hogy végül belépett a katedrális tiltott részeibe, s nem jött elő onnan többet.

E legendát azért jegyeztem meg, mert egészen újkeletűnek tűnt. Más legendákkal összevetve arra jutottam, hogy talán a Toronban éledező homályistennő, Morgena egyik elveszettnek hitt ereklyéje bukkant fel ismét. A Homályszív, egy valóban emberszív alakú, obszidián medál valamikor a hatodik kor káoszában vesztett el, s most, ha a következtetésem helyesek, ismét viselőre akadt. A nagyhatalmú ereklye árnyékok segítségével védekezésre éppúgy képes, mint támadásra, s ha a legenda igaz, akár oly nagy kiterjedésű felhőt is képes megidézni, amely sötétségbe boríthat egy egész várost. Bár, mint azt mind tudjuk, a legendák olykor túloznak.

Dzsenorhal

Védelemre van szüksége?
Taugos testőreinél keresve sem találhat jobbat.
Pallos utca.

Flöttünk a cél! A két ember magas városfal mögött állatként vacognak a mocskos kutyák, amióta meglát-tak bennünket. Mindenki felsorakozott. A szövetséges sereg parancsnokának fejét mintha megfőzték volna, olyan veres. Ahogy ordít, kidagadnak a nyakán az izmok. Nem figyelek rá; nekem csak és kizárólag száznagyunk, Hadar Riowad adhat utasítást. A tiszteletreméltó férfi tőlem nem messze ül a nyeregben, lova a földet kaparja idegességében - már indulna ő is, ahogyan én. A száznagy túl lehet már az ötvenedik évén, de a dereka még mindig olyan egyenes, mintha karót nyelt volna - már csak a varjú hiányzik a válláról az összképhez. Rezzentelen arccal látszólag a parancsnokot nézi, de tudom, hogy inkább azt tervezi, mi is legyen a mi részünk a csatában. Kéttucat nehézvértes lovak, valamint félé száz urunk orkjaiból. A csata kimenetele már azelőtt eldöntetett, hogy elkezdődött volna. Ki áll ellen nekünk?

/A 3687-es, Ronaghan városállama elleni ostrom (melyben ismeretlen okokból egy egész dartonita különítmény harcolt) egyik résztvevőjének helyben lejegyzett írásából/

A sereg, melynek kíséretét alkotják Darton urunk katonái, félszegen feszkelődik. A mieink inkább izgal-mukban nem bírnak magukkal: már nyelvükön a csatakiáltás, amellyel végre kezdetét vehetné a halálos móka. Aztán a parancsnok kibontatja a sasos-kardos zászlót, amelynek nevében Ronaghant visszafoglalni szándéko-zuk, s még egyszer, utoljára ellovagol az első sor előtt. Hadar Riowad, Airun el Marem harmadik embere, s urunk itteni seregének vezére jelt ad, s ebben a pillanatban a magasba emelkedik a mi szürke lobogónk is, a közepén a fekete, szárnyait kitaró varjúval. Az orkok felkészülnek, hiszen az övék lesz az első szerep. A lovakokra csupán akkor lesz szükség, ha már nyitva a főkapu. A sereg megindul. Orkjaink üvöltésébe beleremeg a föld, s a talpasok is megtorpannak kissé alig pár lépés után. Aztán megkezdődik a csata. Maroknyi védő lehet, mert alig látunk embert a falakon. Nyílzáporra számítunk - nem véletlen,

hogy mindenkinél akad pajzs - , de az egyre késik. Talán mert még túl messze vagyunk, s igazi nyílesőre nincs elegendő emberük.

A mieink létrákat és kötelet cipelnek, amellyel átlendülhetnek a falon; jut elegendő szinte az egész falra. A százkezű-százlábú tömeg a fal tövéhez hömpölyög, s létra-csápjait nyújtja felfelé. Karmai a falba vájnak, s ott is maradnak. Alig néhány létrát sikerül visszadobni vagy eltörni.

Most a védők is megélnékülnek: szikladarabokkal és forró olajjal fejezik ki nemtetszésüket. Égő hús szaga jut el hozzám, és vérfagyasztó orkiüvöltés. Leteszem a tollam: a csata hív. Én is ki akarom venni a részem belőle...

/A 3687-es, Ronaghan elleni ostrom önjelölt, Darton-hű krónikásának tollából/

Amikor a gyalogosok a fal alá értek, s megkezdték a bevételét, kiryílt a kapu, s a védők maroknyi elszánt harciosa rontott ki, hogy a meglepetés erejét felhasználva véres rendet vágjon a gyalogosok közt, majd gyorsan visszavonuljon a kapu biztonságába. Ők ugyan nem tudták, de mindez csupán a hátramaradt lovasoknak állított csapda volt - s be is vált. Ahogy a parancsnok meglátta a forgatagot, s a talpasok lassú szétzilálódását, csatába vezényelte a dartonita sereg lovagjait is. Az új-zok csupán erre vártak: arra kevesen voltak, hogy a gyalogos katonákat lenyilazzák, vagy talán nyílveszőkben szűkül-

ködtek. Mindenesetre a nehézlovasság rohamának közepén megindult a nyílzápor is, és fel is tartotta annyira a rohamot, amíg a városvédő lovasok vissza nem értek a falakon belülre. Elszámíthatták azonban magukat az orkok elszántságát illetőleg. A falak tövében teljes volt a felfordulás, egy hat főből álló csapat azonban valahogy mégis megőrizte józan

esztét. Határozott alakzatban közelítették meg a kaput, és mielőtt végleg becsukhatták volna azt, betörték rajta. Odabent iszonyatos pusztítást végeztek, de nem jutottak el a kaput nyitó csörlőkhöz.

/Az Ukrela-kódex leírása a 3687-es ronaghani ostromról - részlet/

Amikor a nyílvesző eltalált, egy pillanatra nem is fogtam fel, mi történhetett. Egyik szívdobbanásban még vágtattam a fal mögül kitémadó mocskok felé, a másikban pedig a földön hevertem. A lövés a bal vállamat érte, s abban a percben egyáltalán nem fájt. Inkább bosszúságnak éreztem magam, amiért nem folytathattam a még el sem kezdett harcot. Hadar Riowad, és a többi lovas tovább vágtatott, a paták dübörgését a gyomromban éreztem... aztán felfogtam a csapdát. A számba keserű epe tódult a gondolatra, hogy eddig vártak a nyilakkal. A száznagy is felismerhette a veszélyt, és mielőbb el akarta érni a fal tövét, hiszen onnan már nem találhatták el az új-zok. Mintha azt kiáltotta volna: „Dartonért!”, s még inkább meglódlott. Ő nem láthatta, hogy a lovasok alig fele éri el a falak nyújtotta viszonylagos biztonságot...

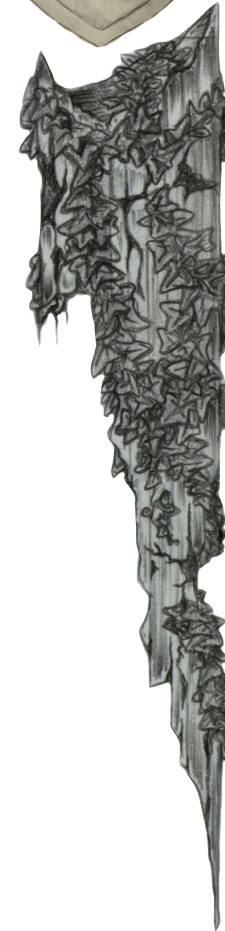
Nem akartam kimaradni a jóból, így a lovam után néztem, aki szerencsére nem kapott találatot. Nehézkesen felvergődtem újra a nyeregbe, s magányosan rohamoztam a fal felé. Bal vállamba hirtelen éktelen fájdalom nyilallt, s felüvöltöttem. Tucatnyi ork felelt a csatakiáltásomra, és újult erővel folytatták a küzdelmet. Többen fenn harcoltak már a gyilokjárón, de a kapu zárva maradt.

Mivel távolról érkeztem, még láttam, ahogy a kitémadás után visszavonuló lovasok nyomában a mi orkjaink nyomulnak be a bezáródó kapun. A szám kegyetlen mosolyra húzó-dott. Dartonhoz illő tréfa lenne, ha maguk az elesett várvédők nyitnák ki nekünk a kaput...

/Tulle al Siogret tiznagy visszaemlékezése a 3687-es ronaghani ostromról/

Felkelnek újra, kik most hulltak el. Kérdem a kapitányt, de nem felel. Nincs már menekvés, szabad az út, Darton kacagva nyert háborút...

/A ronaghani ostrom balladájának utolsó sora/

Főrejelzem, hogy két okból nem tudok teljesen objektív maradni.

Az első, hogy egy évet kellett várni erre a könyvre, és kiéheztetett, ínséges időkben kevésbé edződött szerény személyemnek mennyei manna volt az új, Yneven játszódó könyv. A másik pedig a humor.

És bizony itt rögtön felvetődik annak kérdése, hogy való-e Ynevre ez a fajta, karakterek alaptulajdonságaiból és szituációk visszásságából adódó komikum. Korábban szinte csak a földi párhuzamokra alapozott, komoly és mély sodrású művek születtek, s ami humor megjelent bennük, inkább a helyzet iróniája lehetett.

Alan O'Connor célja a szórakoztatás. Ugyan megjelennek burkolt és kevésbé burkolt, nevelő célzatú elmélkedések is a regényben, de aki olvasta, tudja, hogy a fő erősség mégis a szórakoztatás - és ez sikerül is neki. Már eleve az a kiindulás, hogy a regény harmada goblinokról szól, megalapozza a Csillagvető alaphangulatát. A goblinok eddig mondhatni mellőzve voltak az Yneven játszódó regényekben (igaz, van egy *Graum Hegdrokunk*, de egyrészt méltánytalanul kevés szereppel, másrészt nem igazán "goblinos" funkcióban). Hát most kapunk belőlük egy tucatnyit. A neveik, ahogy bemutatkoznak; ahogy viselkednek; komikum komikum hátán. Gondoljunk csak a regény kezdőmondataira: „- *Te kis rohadék! - A rajtakapott goblin kezéből kihullott a cobák*”...

Ahogy belebonyolódnunk Sárgaszemű, Félfülű, Karattyoló, Dörgőfarú és a többiek élettörténetébe, úgy nőnek a szívünkhöz ezek a vakarcok a lépten-nyomon előforduló tréfák segítségével. E humor másik forrása pedig kétségkívül a Szakértő, aki már korábbi O'Connor művekben is bizonyította, hogy a legképtelenebb helyzetekben is lehet vidámnak maradni. Ám hogy visszatérjek az eredeti kérdésemhez: kell-e? Vidám lehet-e egy szereplő, mikor harc van, vér van, izgalom fokozódik? Vajon való-e a humor olyan világra, ahol hatalmas seregek harcolnak, népek sorsa múlik

olykor egyetlen személyen, ahol ármány és fortély képes elveszejteni bárkit, aki nem figyel eléggé...

A válaszom: igen. Sőt, nemcsak hogy való, de kell. Ez is, az is, persze. Ám néha jólesik olvasni nemcsak arról, hogyan mentik meg ismét a világot, de arról is, miként tengeti életét például egy csapat goblin, vagy egy aprócska sziget népe. A Csillagvető nem nélkülözi a drámát, de az alap (humoros) hangulattól csak ritkán, indokolt esetben tér el.

A humor persze veszélyes, mert megosztja a közönséget: van, akinek egyszerűen "nem jön be" az effajta tréfa, mikor például a lerészegedett goblin azt hiszi, láthatatlan, és beint egy börtönőrnek (egyébként a regény egyik legjobban megírt részének tartom ezt a jelenetet). Alan O'Connor bevállalta ezt a kockázatot, és győztesen jött ki belőle: a történet magával ragad, a humor szórakoztat, az olvasó örül.

Pár helyen mégis megbicsaklik ez a jókedélyű mesélés. Itt-ott már paródiába fordul, például mikor az egyik legkeményebb csata közepén az egyik goblin lefejezi a velük utazó embert, s az attól kezdve végig orrhadgod beszél.

„- *Bi voddez? - törölgette Hagadan vérző orrát*”. Másokra pedig az egymás hegyére-hátára halmozott deus ex machinák(nak tűnő megmenekülések) zavarják meg az olvasót. Ilyenből ha muszáj, egyet egy könyvbe. Biztos bennem van a hiba, hogy nem látom az összefüggéseket, de amikor Sianist sokadjára húzzák ki a vízből, elfárad az ember képzelőereje.

Hosszú in medias res kezdésem után egy kicsit visszatérnék a könyv elejére: a borító ugyanis igen tetszetős. Vígh Szabolcs már korábban bizonyított borítófestésben, s ezúttal is maradandót, felismerhető, megjegyezhető alkotott. Elismerés illeti érte, ha a könyvről beszélünk.

A térképet is dicséret illeti, ám lehetne a könyv

hátuljában, hogy ne vetítse előre a történéseket. Egyébiránt átlátható és használható, s ez minden, mit egy térképpel kapcsolatban bárki kívánhat.

Visszatérve a belbecsre: nyilvánvaló, hogy a könyv nincsen lezárva. Sok kis szál lengedez elvarratlanul, mint azt már megszokhattuk a szerzőtől. Ennek ellenére ad egyfajta befejezés-érzést, és sejtet, mint a jó mesélők általában, akik azt akarják, hogy másnap este is ott ülünk tátott szájjal a hintaszékük körül. Sianis Ramraquo története nem ért véget itt, s talán csak most kezdődik. Már a könyv elején megtudjuk, mit jelent, hogy ő „csillagvető” - és ha eddig bármi kétségünk lett volna, hogy hallunk-e még felőle, most már biztos nincs. Maga a szó egyébként nekem személy szerint nem tetszik, eléggé alkalmi összetételnek tűnik, s nem is tudom ráérteni a tartalomra, de az elképzelés, hogy akadnak olyan emberek, akik maguk nem válnak híressé, csak másokat tesznek azzá, tetszetős.

Még három morgás, mielőtt befejezném.

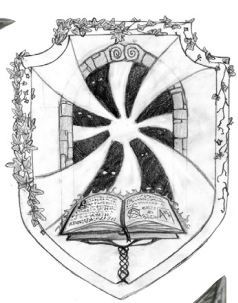
Morgás egy. Sianisra szinte folyamatosan „fiú”-ként utal a szerző, ami szerintem nem tesz jót a figurának. Tudjuk, hogy fiatal, és hogy van még mit tanulnia, de néha túlságosan gyerekesen viselkedik, és a megszólítás csak erősíti ezt a képzetet. Sianis szerintem semmiképp sem „fiú”, elvégre család nélkül, magára utalva él évek óta.

Morgás kettő. Az előbbiekkal ellentétben Sianisra minden más szereplő felnéz, de legalábbis hihetetlen karizmája lehet, hiszen csupán két évig szolgált matrózként valahol, éles helyzetben mégis rögtön kapitánnyá nevezik ki egy veterán helyett.

Morgás három. Ez végképp ízlés és pofon kérdése, de jómagam, ha direktben kapom a tudományosnak tűnő, furmányosan ezoterikusan transzcendens életfilozófiai magyarázatokat, akkor legalábbis rosszállóan csóválom a fejem.

Fenti morgásaim ellenére azt kell mondjam, Alan O'Connor magasan ugrotta a lécet, és röptében még arra is volt ideje, hogy masnit kössön rá. Minden tiszteletem az övé (azzal a reménnyel, hogy az íráshoz való kedve még sokáig nem apad el).

Jones

Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.
Felelősséget vállal: **Adras Tamon**

Szerzők:

Haril Lyedis - Torozon híreivel

Mervan atya - tájak, népek felelőse

Hilgenor - a Lar-Dorban tanult tudós fő

Nerina Dinn - az egyik kérdezőnk

Broggendag Pidban - a másik

Dzsenorhal - A Legendák Búvára

Százujj Galen - Ynev játékaival

Dolin Reval - fogadók ismerője

Elser mester - a magisztérium bölcse

Gilean Kadving - Az udvarok ismerője

Gildorn T'Hogran - aki nélkül nem lett volna újság

...és még sokan mások.

Elkészült P.sz. 3689-ben, Uwel tercében, a Pengék havának 15. napján.

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:

A papírt a tiadlani illetőségű Naval kereskedőcsalád bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.

Pályázat

Örömmel jelentjük a kedves Olvasóknak, hogy ismét neves személyiséget sikerült megnyernünk ügyünknek, s ezúttal ismét nyereményekkel halmozhatjuk el esetleges pályázóinkat. Az értékes díjakért ezúttal a következő a teendő:

Kedves pályázóinknak ezúttal semmi más nem kell tennie, csupán beszámolnia különleges, máshonnan hozott étkezési szokásairól. Azaz várjuk minden ország szokatlan fűszerezésű vagy rendkívüli bánásmóddal készülő ételeinek, italainak receptjét, avagy pedígen általános beszámolókat az adott ország étkezési kultúrájáról. A legfontosabb szempont, hogy hiteles képet fessen az adott tájegységről a szerző, s hogy fogyasztható legyen az adott elemőzsia. Fajbéli megkötés nincsen.

A pályázat elbírálója a sajnálatos balesetben elhunyt remek szakácsművész, Aranykanál Wardal leánya és egyben tanítványa, Majorannás Miera, aki maga is a főzőtudományok mestere.

Erioni Harsona 2. szám. Az Erioni Harsona ingyenesen letölthető, háromhavonta megjelenő e-folyóirat, létrejött az Erioni Harsona munkatársai közreműködésével: Csepeli Noémi, Czopkó Róbert, Grandpierre Dorottya, Horváth Károly, Juhász Viktor, Molnár Orsolya, Nagy Dániel, Pákh Dorottya, Petrétei Dávid, Ringhofer Adolf, Salánki Viktor, Szalay Gergely, Szrapkó Zsolt, Varga János. Külön köszönet Gáspár Péter (Jan van den Boomen), Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood, lapunkban Hilgenor) és Dr. Pálkás Imre (Alan O'Connor) uraknak a szó- és írásbeli segítségért, valamint BePének és az RPG.HU-nak a támogatásért és a helyért. Az Erioni Harsona szeretettel várja az újságba illő anyagokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeket az erioniharsona@freemail.hu címre. A Pályázatokat az előbb említett címre várjuk. Az elküldési határidő: Október 20.

A pályázatokat a már korábbról is ismert helyen lehet benyújtani személyesen a Gyöngyös utcában, ahol az Erioni Harsona munkatársai várják tisztelt Olvasóinkat. A beérkezés határideje a Hamvak havának 1. napja.

Az eredményről következő lapszámunkban tájékoztatjuk úgy kedves Olvasóinkat, mint a pályázatok résztvevőit.

Adras Tamon

